

DEVİRİMCİ YOL

SAYI 5/1 TEMMUZ 1977

300 KRŞ.

BÜTÜN İLERİCİ, YURTSEVER, DEVİRİMCİ GÜÇLER FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA

**MC çetesinin çabaları boşunadır!
Zafer emekçi halkın faşizme karşı
devrimci mücadelesinin olacaktır.**

Oligarşik diktatörlüğün karşılaştığı sorunların çözümünün MC ile olanaksız hale gelmesi sonucu yapılmış olan erken seçimlerin bilinen sonuçları çerçevesinde, kriz derinleşerek sürüyor.

Emperyalist mihrakların ve tekeli çevrelerin önemli kesimlerinin, MC topluluğunun kendi iç tutarsızlıkları sonucu, sorunlara yeterli bir çözüm getiremeyecek olması nedeniyle, kontrollü ve bıçak üstünde bir CHP hükümetine umut bağlamalarına karşılık, MC güçleri CHP hükümetinin güvenoyu alamaması için uğraşmışlar ve başarımlıdır.

(Devamı: 2. sayıada)

**DEVİRİMCİ
YOL**

**FAŞİZME KARŞI
DEVİRİMCİ MÜCADELE
MUTLAKA ZAFERE ULAŞACAK;
BU SOYGUN VE TALAN DÜZENİNİN
YIKINTILARI ÜZERİNDE EMEKÇİ
YOKSUL HALKIMIZIN GÜÇLÜ
KOLLARIYLA İNŞA EDECEĞİ
BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK
TÜRKİYE'Sİ YÜKSELECEKTİR.**

**FAŞİST MC ÇETESİNİN SÜRDÜRECEĞİ TÜM SALDIRI,
CİNAYET VE TERTİPLERE CESARETLE KARŞI ÇIKALIM**

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE KONUSUNDAKİ TESLİMİYETÇİ VE OPÖRTÜNİST GÖRÜŞLER

İFLAS EDİYOR

MC çetesinin çabaları boşunadır! Zafer emekçi halkın faşizme karşı devrimci mücadelesinin olacaktır

(Baştarafı 1. sayfa)

25 yıldır, egemen sınıflar adına, onların insafsız bir sömürü düzenini sürdürebilmeleri adına, baskı, zulüm, işkence ve cinayetlerden oluşan faşist politikaların uygulayıcılığı yüklenen MC çetesi -bir süre için de olsa- efendileri tarafından terk edilmiş bir durumun içine düşmüştür. Onlar, böyle bir durumda insiyatifi kendi ellerinden çıkarmamak için direndiler, bir bakıma yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: Kumar oynadılar. Kazanıp kazanmadıkları ise, güvenoyu sonuçlarına göre değil, daha uzunca bir süreç içinde ortaya çıkacak.

MC çetesinin, temsil ettikleri sınıfların açık tavırlarına rağmen ve ona "karşı" bir eylemin içine girmeleri şaşırtıcı bulunmamalıdır. Sınıfların objektif gereklerine dayanan tercihleri, her zaman, sınıf siyasetçilerinin tercih ve eylemleri ile çakışmaz. Ve bazan da işte böyle, ters görümlü gelişmelerin ortaya çıkması olanaklıdır. Bu, bir bakıma, siyasetin görelî bağımsızlığının bir ifadesidir.

Bu durumda, şimdi, ne olacaktır? Bugünün sorusu budur.

Açık olarak ortada olan bir şey var ki, -şimdi artık AP, MHP ve MSP'den oluşan- MC topluluğunun bugünkü sorunlara bir "çare" getirebilmeleri olanığının bulunmaması nedeniyle hükümet şansları zayıftır. Bilindiği gibi, bu olanaksızlığı yaratan temel olgu -kapitalizmin gelişmesinin ve fakat pro-kapitalist unsurların tasfiye edilmemesinin bir sonucu olarak- ülkemizdeki egemen sınıf kitlelerinin kendi aralarındaki gelişmelerin yoğunlaşması, yani oligarşi içi çatışmalarıdır. Ülkedeki krizin derinleşmesiyle, ekonomik ve siasal sorunlar yoğunlaştıkça, sorunların belirli bir doğrultudaki çözümleri, zorlayıcı bir biçimde dayattıkça oligarşi içindeki çatışmaların bir iktidar krizine yolaçması, yönetemez hale gelmeleri kaçınılmaz hale geliyor; sistemin olağanüstü -zorlayıcı- yöntemlere yönelmesi zorunlu hale geliyor. 12 Mart dönemi, bu durumun tipik bir örneği.

İçinde bulunduğumuz koşullarda da belirli farklılıklarla beraber böyle bir durumun sözkonusu olduğu söylenebilir. Ekonomik ve siasal sorunların çözümü -sistemin işleyişinin devamı açısından- zorunlu bir önkoşul haline geldi. Buna karşılık bu sorunların çözümü konusunda oligarşinin içindeki kesimler arasında bir uzlaşma sağlanamıyor. Gerek büyük basından, gerekse diğer tekelci ve emperyalist mihraklardan -"Erbakan'ın çözümü" diye-yükselen "Atatürkçü" sesler bu çelişkiyi kaynaklıyor. Çağdaş-büyük sömürü adına, "çağdaş" sömürücüde hayır: işte "çağdaş Atatürkçölük!"

MC çözümünün geçerli olup olmaması, oligarşi içindeki mevcut gelişmeler nedeniyle halledilmeyen sorunların çözümlerinin ne derece zorunlu hale geldiğine bağlıdır. Eğer sistemin kendisini devam ettirebilmesi, gerçekten, ortadaki sorunların çözümüne sıkı sıkıya bağlı ise, sistemin olağanüstü-zorlayıcı yollara yönelmesi kaçınılmaz demektir. Bu ise ülkemiz üzerindeki kararnlığın bir kat daha artması, emekçi halkımız üzerindeki baskı, zulüm ve sömürünün bir kat daha çoğalması demektir. Bir kat daha pahalılık, işsizlik ve yoksulluk, bir kat daha zulüm, işkence ve baskı demektir. Faşist güçlerin istediği de bundan başka bir şey değildir.

Demirel'in oynadığı kumar bu noktada döğümüyor. O, "zorlayıcı koşulları" Erbakan'dan bazı tavizler koparabilmek için bir baskı aracı olarak kullanmayı, bu yolla geçici bir zaman için de olsa "yeni bir uzlaşma" sağlamayı, bu yolla oluşturabileceği geçici çözümlerle tercihlerin yeniden kendisine yönelmesini sağlamayı hesaplamaktadır. Demirel'in oynadığı kumar baya kadardır. Onun mantığına göre, buradan sonrasını zaman halleder.

Bizim hesabımız da tam bu noktada başlar. Zira zaman gerçekte bu soygun ve talan düzeninin yıkıntılarında emekçi-yoksul halkımızın güçlü kollarıyla inşa edilecek olan bağımsız ve demokratik Türkiye'nin aydınlığından başka bir şey gelmeyecektir.

DEVİRİMCİ
YOL

● MHP'nin aldığı oylar, faşizmin belirli bir kitle temeli yaratabileceğini ortaya koyuyor. Faşist hareket bu sonuca iki temel taktiği ile ulaşmıştır :terör ve demagoji

● Faşizmin terör ve demagoji üzerine kurulan taktikleri açığa çıkarılmalı; aktif bir mücadele anlayışı ve faşist demagojinin teşhiri ile geçersiz hale getirebilmek doğrultusunda mücadele yoğunlaştırılmalıdır.

ÜLKEMİZDE geçtiğimiz 25 yıl içinde 12 Mart döneminin geri kalmayan bir faşist baskı ve terör dönemi yaşandı. Bu dönem çoğunluğunu gençler, öğretmenler ve işçiler oluşturduğu 250'yi aşkın devrimci ve yurtseverin faşist katiller tarafından öldürüldüğü, binlerce insan yaralandığı, devrimcilerin ilerici ve tüm emekçi halkın ağır bir zulüm, baskı ve işkence altında tutulduğu ve şüphesiz buna uyumlu olarak olağanüstü bir seviyeye ulaşan pahalılık altındaki halkın insafsız bir sömürüye uğratıldığı bir dönem oldu.

Buna karşılık, bir bakıma bu durumun bir sonucu olarak geniş toplum kesimlerinde anti-faşist duyarlılık artmış, büyük bir anti-faşist halk potansiyeli oluşmuştur.

Geçtiğimiz dönem, bu şekildedeki bir görüntü içinde, bir iç savaş görüntüsü içinde geçti. Devrimci mücadele anti-faşist bir doğrultuda gelişti.

Yapılan seçimler sonrasında, devrimci hareketin tasvıdığı önemli zaafılar, örgütlenme seviyesinin düşüklüğü, 12 Mart dönemi sonrası gibi yığınların yıkıcı etkilerinin güçlü olduğu bir dönemde bulunulması; faşizme karşı aktif ve etkili bir mücadele siyasetinin yeterince hayata geçirilememesi gibi bazı nedenlerden dolayı faşizmin belirli bir kitle temeli sağladığını de ortaya çıkardı.

Devrimci mücadelenin anti-faşist bir doğrultuya esas olarak yükseldiği geçen 2,5 yıllık dönem, özellikle faşizme karşı mücadele konusunda önemli dersler sergilemiştir. Sınıflar mücadelesi oportünist hatalı görüşleri iflas ettiren, Devrimci görüşlerin doğruluğunu tanımlayan dersler yaratmıştır. Hayat "parlak" ve "bülmeli" bir cila altındaki her türlü teslimiyetçi ve sınıf uzlaşmacısı tavri mahkum etmiştir.

MHP'nin aldığı oylar, faşizmin belirli bir kitle temeli yaratabileceğini ortaya koyuyor. Faşist hareket bu sonuca iki temel taktiği ile ulaşmıştır: Faşist terör ve demagoji. Birbirini tamamlayan bu iki temel taktik devrimci

hareket tarafından -özellikle oportünist ve teslimiyetçi görüşlerin bozgunculuğu ve devrimci hareketin örgütlenmesindeki eksiklikler nedeniyle- yeterince deşifre edilememiş, etkisizleştirilememiştir.

Faşist terör egemen sınıflar iktidarının çulzuluğunu bir sonucu olarak özellikle yığınları baskı ve terör altında tutma, pasifize etme amacına yönelik olarak gündeme getirilmektedir.

Geniş emekçi halk yığınlarını sömürün bir azınlığın egemenliği altındaki toplumlarda egemen sınıflar genel olarak iki temel yönetime başvururlar. Halk yığınları ya kendilerine tanıyan tavizler yoluyla "Barışçıl" bir yönetime "razı" edilir, ya da baskı ve terör altında tutularak doğrudan bir diktatörlük altında tutulur.

Ülkemizde egemen sınıflar iktidarı zayıf bir ekonomik temel üzerinde yükselmektedir. Yönetimi toprak ağaları ve tefeci bezirganların on irileri ile birlikte bu şekildedeki çelişkil bir ittifağa dayanarak- elinde tutan, emperyalizmin bir uzantısı biçimindeki cılız tekelci burjuvazi geniş yığınları ekonomik tavizler tanıyabilecek bir özeleğe sahip değildir. Ülkemiz ekonomisi, dışa bağlı, çarpık yapıyla sürekli bir kriz içindedir. Bu yapının zorunlu bir sonucu, egemen sınıfların geniş emekçi halk yığınları üzerinde sürekli bir baskı ve terör politikasına dayanmak durumunda olmasıdır. Sıkıyönetim terörü de, polis-jandarma terörü de, MHP'li komandalının terörü de bu aynı egemen güç politikasının parçalarıdır. Hepsi de egemen sınıfların yönetiminin birer aracıları olarak gündeme getirilmektedir.

MHP'li komandalının sürdürdüğü faşist, terörün ayırdedici yanı, onun faşizme belirli bir kitle temeli oluşturma amacına da hizmet etmesidir. Bir yandan faşist terör aracılığı ile toplumsal muhalefet bastırılmakta, diğer yandan yine bu yolla yaratılan ortam içinde faşist ideolojinin yaygınlaştırılması olanakları elde edilmektedir. Faşist terör bu noktada bir tehdit ve korkutma aracı olarak kullanılmaktadır.

"harc" alma yoluyla beslenerek, gittikçe yaygınlaşan işsizliğin ortaya çıkardığı lumpen unsurların örgütlenmesinin hızlandırılan bir rol oynamaktadır.

İşte, geçilen dönem içinde faşist yapıyla aracı olarak yaygın bir şekilde gündeme getirilen ve oligarşik diktatörlüğün faşist karakterinden kaynaklanan "faşist terör" karşısında aktif bir anti-faşist mücadele anlayışı zorunlu idi. Ancak bu şekildeki bir aktif-savunma anlayışı faşist sürülerin saldırılarını bir çapulcu bozgununa dönüştürürdü. Faşizmin oyununu bozacak olan, devrimci taktik, aktif bir savunma anlayışı temel üzerinde yükselmek zorundaydı.

Tüm oportünist fraksiyonlar bu anlayış karşısına durmada birleştiler. Faşist terör ve saldırılar karşısında, faşizme karşı mücadele konusunda somut program ve taktikler oluşturma yerine faşizm konusunda kavram tartışmalarını ısrarla bu planda tutarlarken, pratikte faşizme karşı teslimiyetten başka bir şey savunmadılar ve yapmadılar.

Faşistler okulları işgal edip, faşistleştirme için saldırıyor; Oportünistler bunun bir "oyun" olduğunu, maktatlarının sıkıyönetim ilan etmek için gerekeceğini oluşturmaya, saldırganları polisle karşı karşıya bırakmak gerektiğini ileri sürüyor. Devrimcilere göslet vb. diye küfrediyorlardı. Oligarşi köpeklerini saldırtıyor, oportünistler Devrimcilerin ve halkın ellerini bağlamaya çalışıyorlar. Seydişehirli, Tarişi faşistlere terk ediyorlardı.

"Kitleli", "Yürüdü" vb. ile tüm oportünist-revizyonist yayınlar, "provokasyona" "oyun" a gelmemeli diye diye, (olay çıkmasın diye okulların kapatılmasını bile savunarak) faşizmin ekmeğine yağ süren bir teslimiyet politikasını gütmüşlerdir. Faşizme karşı mücadele bir sıkıyönetim (ya da askeri darbeyi) bileme sorunu olarak konulmuş, sürekli olarak ileriyi sürülen "demokrasiyi koruma" safhataları devrimci safalarda hava bulandırmaya yarayan bir bozgunculuktan başka bir işe yaramamıştır.

Kitleleri de bu işi "saca faşizm doğru tanımlamak lazım. Bu işi bundan başka kimse bilmiyor" diyerek soyut tanımlamalar üzerine abuk sabuk görevlilerle uğraşarak yerine getirmişler. Marksizmi genel doğruları (çoğu kere çarpıtılarak) tekrarlama durumu, alıntılar "teorisiz" bayırların "derin" bilgilerine tanihlik ederken, ülke çapında sürüp giden faşist terör karşılık, faşizme karşı mücadele konusunda somut hiç bir şey söyleyemeyen, oligarşi, devlet, demokrasinin ve faşizm konularını getirdikleri netleşmenin (!) Türkiye'deki ayrışmalarını temeli haline geldiğini söyleyebilecek bir, böbürlenme hummasına tutulmuşlardır. "Sosyal faşizme" ve "sosyal emperyalizme" karşı mücadeleyi esas alanlarıyla birlikte sol hareketin içinde bulduğumuz bu durum faşizme karşı mücadelenin tutarlı ve etkin bir şekilde sürdürülmesini önlemiştir.

Gerçekte faşist terör ve sindirme laktığı devrimci bir mücadele anlayışı ile bertaraf edilebilir. Faşist cetelerin saldırgan karakteri arkasında gerçekte inançsız, korkak ve tabansız bir çapulcu sürüü yer alır. Bu çapulcu sürülerini örgütlendiren

şey, Kabadayılık özlemi ve intikam duyurularıdır. Bu çapulcu saldırları aktif bir dümenle karşılaştığında kolayca bir çapulcu borzuna döndüğü. Tealimiyet ise ancak ve ancak faşizme kan verir. Korku care değildir.

Faşizme karşı devrimci bir mücadele anlayışının karşısına dikilen oportünist-teslimiyetçi güdrüler mahkum edilmelidir. Faşizme karşı mücadele oportünizme karşı mücadele ile birlikte yürütülmelidir.

Faşizmin "faşist terör" den sonra dayandığı ikinci temel taktığı de "faşist demagoji"dir. Faşizm yığınların ezilmişliğini ve yoksulluğunu ifade eden sol sloganlara sahip çıkarak kitleleri etkilemeye çalışmaktadır.

Ülkemizde kapitalizm, yukarıdan aşağı bir şekilde, çarpık ve dengesiz bir şekilde gelişmekte ve sürekli bir kriz içindedir. Ekonomik dengesizlik, egemen sınıf kitleleri arasındaki (oligarşi) çatışmaların doğurduğu siyasi istikrarsızlık, pahalılık ve işsizliğin alebildiğinden artması, yığınların yoksulluğunu katmerlemesi vb. nedenlerle halkın düzene olan tepkilerinin yoğunlaşması ve sosyal uyanışın

hızlanması, bütün bunlar sürekli bir kriz yaratmaktadır. Faşizm, klasik örneklerinde hep buhran dönemlerinde ortaya çıkar ve gelişme gösterir. Buhranları ya yaratır ya da buhranların yarattığı düzene karşı olan tepkiler Devrimci Hareketin örgütlenmesindeki yeterlilik nedeniyle devrimci bir bilinçlenme doğrultusuna kanalizasyon edilemektedir. Faşistler bu yüzden sol sloganlara sahip çıkarak yığınları kendi doğrularına kanalizasyon etmeye çalışmakta ve bunun için uygun bir ortam bulmaktadır.

Faşizme karşı mücadelenin başarıya ulaştırılabilmesi için faşist demagoji açığa çıkarılmalı, faşistlerin yoksul halk yığınlarını düzene karşı olan duygularını istismar etmelerine olanak tanınmamalı, onların telkici burjuvazinin ve emperyalizmin uşakları olduğu teşhir edilmelidir.

Faşizmin terör ve demagoji üzerine kurulu taktikleri açığa çıkarılmalı; aktif bir mücadele anlayışı ve faşist demagojinin teşhiri ile geçersiz hale getirebilmek doğ-

rutusunda mücadele yoğunlaştırılmalıdır. Bu paktta faşizme karşı mücadele konusunun devrim sorunu ile birlikte ele alınması gereğinin yeniden vurgulanması gerektiği açıktır. Faşist demagojileri açığa çıkararak geçersiz kılabilen için devrimci düşüncelerin geniş emekçi halk yığınları içinde yayılmasına ve emekçi halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlenmeye yönelik devrimci mücadelemiz hızlandırılmalıdır.

Faşizme karşı mücadelenin saptırılışının ve onun bir "demokrasiyi koruma" safı faşizme sunuluşunun varıp dayandığı nokta "CHP iktidarına bel bağlama ve bu yolla faşizmin (geçici de olsa) bir tehlike olmaktan çıkması" umududur.

Faşizm konusundaki tutumları tartışmaların arkasına gizlenen ham hayaller yıkılmalıdır. Faşizm ülkemizde yukarıdan aşağıya bir gelişme özelliği göstermektedir. Faşizm mevcut devlet cihazı içinde (ona sahip olan oligarşinin bir özelliği olarak) kaynaklanmakta ve kendisine yığınsal bir temel oluşturmaya çalışarak güçlenme yolları aramaktadır. Faşizm oligarşinin yö-

netim (egemenlik) zaaflarının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Oligarşik diktatörlük ülkenin somut koşulları sonucu olarak faşist bir karakter taşımaktadır. Devlet aygıtı içindeki faşist kurumlar yıkılmadan, CIA, MIT, KontraGerrilla vb. gibi faşist yuvaların faaliyetleri sona erdirilmeye, faşizm "bir tehlike olmaktan" çıkamaz. CHP kendi sınıfsal karakteri ve "reformcu" yapısı gereği bunları yapamaz. CHP kuyrukçuluğu faşizme karşı mücadeleyi kaçınılmaz bir başarısızlığa sürükler.

Faşizme karşı mücadele uzun dönemli bir mücadele olarak kavranmalıdır.

Faşizme karşı mücadele, başgımsız Devrimci bir hareketin tüm emekçi halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlenmesiyse, devrimcilerin aktif bir anti-faşist duruşma anlayışını bu doğrultuyu esas olarak hayata geçirmeleriyle ve oligarşik diktatörlüğün yıkılarak yerine tüm emekçi halkın demokratik iktidarının kurulmasıyla zafere ulaşacaktır.

Faşizme karşı mücadele, Devrimci mücadeleyi ilerletmek, Devrim faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştıracaktır.

Fatsa Halkevi Başkanı Kemal Kara faşist katiller tarafından katledildi

Fatsa, Türkiye devrimci hareketine bir çok yığıt yetiştirmiş bir kasabadır. Fatsalılar devrim için çok kan vermişlerdir, çok yığıt kaybetmişlerdir. Ama düşen her yığıt, Fatsa'da ve yurdun dört bir yanında yeni yeni yığıtların ortaya çıkmasını hızlandırmıştır.

Fatsalıların son devrim şehidi Fatsa Halkevi Başkanı Kemal Kara'dır. Kemal Kara, tüm hayatını devrim adamı bir yoldaşımızdır. Devrimci Yol siyasetinin tutarlı bir savunucusuydu. Fatsa emekçilerinin düzene karşı olan muhalefetini devrimci yönlendirmeye çalışıyordu. Bunun için de oligarşinin bu bölgedeki önde gelen hedefi oldu.

Kemal Kara yoldaşımız kurulan bir pusuda katledildi. Fatsa emniyetinde görevli polis memuru Necati Budak, bizzat pusuyu düzenledi. Ordu MHP senatörü Nail Dervişoğlu da bu hazırlıkların içinde yer aldı. Halk tarafından çok sevilen Kemal yoldaşımızın katledilmesinden sonra, Fatsa halkından korkan faşistler kasabadan kaçtılar. Ertesi gün düzenlenen cenaze törenine tüm yurtsever Fatsalılar katıldı. Törende yapılan konuşmalarda katillerden hesap sorulacağına, bu hesabın seçim meydanlarında nutuk atarak değil, halkın kendi kollarıyla kuracağı iktidarda sorulacağı belirtildi. Faşizme karşı pasifliği, geri çekilmeyi savunan yanlış görüşleri teşhir edildi. Faşizmin kitle tabanlı olgularına cabalarına engel olmanın tek yolunun faşizme karşı aktif mücadele vermek olduğu, bunun için de kitleleri içindeki anti-faşist unsurların örgütlenmesinin gerektiği belirtildi.

Daha sonra Kemal yoldaşın mezar başında yapılan konuşma-

da onun devrimci mücadelesini anlattı. Tek suçunun yoksul halkı için mücadele vermek olduğu belirtildi.

Fatsa halkının Kemal yoldaşını anısına kitle halinde sahip çıkması karşısında kasabada sokaklara çıkma yasığı kondu. Bu tür

Aşağıda, Karadeniz bölgesinde yayınlanan bir mahalli gazetesinin, faşistlerin bu cinayetini yansıtan haberini aktarıyoruz.

Olay şu şekilde olmuştur: 16 Haziran perşembe akşamı saat 23.00 de belediye parkından kalkıp evine gitmekte olan Fatsa Halkevi Başkanı Kemal KARA yanında Celal Aslan ve Paşa Hazer adlarında iki arkadaşıyla birlikte sahil istikametinde yürümekte iken, balıkcı iskelesi yanında, eli zincirli ve bıçağı çıkıktı olduğu iddia edilen bir garubun saldırısına uğradılar. Saldırdan sonra koma halinde Fatsa Devlet Hastahanesine kaldırılan Kemal KARA emeliat yapıldığı halde kurtarılamayarak öldü, yüzünden yaralanan ve elinden yaralanan Celal Aslan ve Paşa HAZER'in ise tedavisi yapılmaktadır.

Olan Halkevi Başkanı Kemal KARA evli iki çocuk sahibi ve 27 yaşındadır.

Kemal Kara'nın arkadaşı ve halen tedavisi yapılan Celal Aslan olayı şöyle anlatmıştır: "Fatsa Belediye parkından ayrıldığımızda Polis (Necati Budak) 52 AL 193 plakalı, Asım Dervişoğlu'na ait olduğunu sandığımız bir oto ile bizi takip ediyordu Ordu otobüsü yazıhanesi istikametine geldikçe, Necati polis arabamın kapısını açarak bize karşı dönüp (A...S...) çocukları kaçmayan şekilde küfürü bir şekilde, sizi dün akşam vuramadık bu akşam vuracağız dedi. O anda elinde bıçakla Aslan Karatay dedi ve bize engel oldu.

Baskı yöntemleriyle kitlelerin mücadelesini geriletmeye çalışıldı.

Faşizmin bu saldırı ve cinayetleri yoksul halkımızın kurtuluş mücadelesini durduramayacaktır.

Zafer er geç emekçi halkımızın olacaktır.

Kemal Yoldaşımızın ve tüm devrimci şehitlerimizin mücadeleye bayrağını daha yükseklere dikmek için, ileri.

Faşist cetelerin karşı aktif mücadeleye için, ileri.

Kahrolsun, Oligarşik Diktatörlük, Kahrolsun faşizm, Tek yol devrim.

Aşağıda, Karadeniz bölgesinde yayınlanan bir mahalli gazetesinin, faşistlerin bu cinayetini yansıtan haberini aktarıyoruz.

Arslarından Ali Keskin, Ali Karatay, Nuh Küçük, Tala Sade, Nabi Keskin, Atif İnal, bir kısmını tanıdığım halde adlarını hatırlayamadım ve bir kısmını tanımadım. Kim kişiler üzerine geldiler. Atif İnal Halkevi Başkanı Kemal Kara'ya naylon bir muşambanın içerisinden çıkardığı ve gece yıldız gibi parlayan uzun kesici bir aletle arkadaşını öldürdü. Kaçmağa başladık. Caddeyi meydan taksi istikametine doğru kaçıttık. Necati polis eli silahlı olarak taksi ile bizi izlemiş olacaktı bize bakıyordu. Saldırganlardan peşimize gelen, Nuh Küçük elinde zincirle bana vurmağa yeltendi. Kendimi sakındığım için, elindeki zinciri bana raslatmadı.

Bu sefer Ali Keskin, elindeki bıçakla üzerine g e l e r e k b o y n u m a b ı ç a k l a v u r m a ç a b a s ı n d a b u l u n u r k e n k a f a m ı g e r i v e r e c e ğ i m a n d a b ı ç a ğ ı y ü z ü m e ç a p t ı d ı. A y n ı ş a h ı s K e m a l K a r a ' y a d a d ö n e r e k, b i r e l i n d e k i z i n c i r l e o n a v u r m a y a k a l g ı t ı. V e v u r u m u y a r a d ı. S o n r a d a b a n a v u r d u ğ u b ı ç a k l a K e m a l K a r a ' y a d a s a l d ı r d ı. V e o n u s e r t b i r ş e k i l d e b ı ç a k l a d ı. B i r a r a N a b i K e s k i n i v e t a n ı m a d ı ğ ı m k i ş i l e r, e l l e r i n d e t a b a n c a g ö z ü m e i l a t ı l ı y d ı. V e k a ç m a y a n d i y e s ü r ü k b i z i t e h d i t e d i y o r l a r d ı. K e m a l K a r a i l e y a n ı m ı z d a b ü b ü y a r a l a n n ı n a r k a d e s ı m ı z P a ş a H a z e r ' d e o l d u ğ u h a l d e, y a r a l ı o l a r a k d ö ş e k a l k a ş e h i r k ü l ü b ü n e ç ı k t ı k. S o n r a a ş a ğ ı y a i n d i k v e b i r c i p i l e İ s m a i l A k s u a d ı n d a k i b i r k i ş i b i z i F a t s a D e v l e t H a s t a h a n e s i n e g ö t ü r d ü, d e d i.

03.30'a kadar yaşayabilen Kemal Kara, karaciğerinin yaralı oluşu nedeniyle kan yetersizliğinden doktorların bütün cabalarına rağmen kurtarılamayarak ölmüştür.

Devrimci Kemal Kara'nın ölümü bir anda hastahane personeli de yasa boğup, çoğu gözyaşlarını da tutamayıp ağlamıştır.

Fatsa Hükümet Tabibi Avni Koç, yaptığı otopsi sonucunda şunları söyledi: Sol kaburga altından beş santimetre genişliğinde, karaciğer ve böbrek leriye doğru keskin bir aletle delinmiş olup, ikinci bir defa da vurulan kesici bir aletle de mide içten arkabütüne 20 santim kadar delinmiştir.

CENAZE TÖRENİ YAPILDI

Kemal Kara'nın cenazesi 17 Haziran cuma günü saat 10.30'da üç bine yakın bir topluluk tarafından hastahanedan alınarak, şehir içinde kaldığı eve getirildi. Saat 12'de evinden alınan cenaze töreni için "Kemaller ölmez, kanı yerde kalmayacaktır" pankartları ve "Kahrolsun faşizme Kemal'in katili polis Necati", "Kurtuluşu kadar Savag" "Katil Oligarşi" "Tek Yol

Devrim" "Faşizme Ölüm Halklara Hürriyet" sloganları ile evinden alınarak Fatsa Cumhuriyet meydanına getirildi. Meydanda devrim andının okunmasını müteakip tahil yoluna dönüldü ve Kemal Kara'nın köyü İnönü Köyü durağına kadar aynı sloganlar atılarak yürüldü. Tekrar toplanıp saygı duruşundan sonra kısa bir konuşma yapıldı. Konuşma özetle şöyledir. Devrimciler bir ölüp bin doğar, Oligarşinin baskısı ve terörü biz devrimcileri yıldırmayacaktır. Kemaller ölmez. Bir Kemal yerine bin Kemal doğacaktır. Bu mücadele kurtuluşu kadar sürecektir. Faşist katillerden bir gün hesap sorulacaktır. Ve bu hesap soruna seçim sonuçlarındaki hesap sormadan farkı olacaktır. Gün olacak milyonerler kişi, devrimci uğraşın sonunda kurtuluşu bu meydanlarda kutlayacaktır.

Ellye yakın vasi ile Kemal Kara'nın cenazesi köyü olan İnönü'ye götürülüp kalabak bir halk topluluğu tarafından toprağa verildikten sonra tekrar devrim andı içilerek Kemal Kara'nın yaşama anılandı. Ve kitle içindeki şu sesler duyuldu. Kemal Kara'nın suçu: İçinin köylünün ve emekçi halkımızın sömürülüp söyüldüğünü bilmesidir.

'Bu sömürü ve soygun çarkını kır-mak için verdiği mücadelede şehit düştüğüdür.

OLIGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİNİ YIKILACAK

OKULLARDAKİ
FAŞİST
İSGALLERİ
KIRACAGIZ

DEVİRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU

"EĞİTİM toplumsal ihtiyaçları karşılayacak biçimde devlet tarafından gerçekleştirilmelidir. Gerici, şovenist ve bugünkü bozuk ekonomik ve sosyal düzenin eleman ihtiyaçlarını yetiştirmeye yönelik eğitim sistemi değiştirilmeli, ekonomik ve toplumsal sistemin bütün toplumun çıkarları doğrultusunda geliştirilmesini sağlayacak devrimeci bir eğitim ve kültür politikası uygulanmalıdır. Gençliğin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini sağlayacak demokratik bir eğitim düzeni gerçekleştirilmelidir. Okul çağındaki çocukların çalıştırılması yasaklanmalı, temel eğitim yasal güvence altına alınmalıdır." (DEVİRİMCİ YOL sayı:3)

Bugünkü eğitim düzeni gerici şovenist ve kurulu ekonomik ve sosyal düzenin eleman ihtiyacını karşılamaya yönelik bir karakter taşımaktadır. Egemen sınıflar uzun yıllardan beri, düzene uyumlu insan yetiştirmek ve halk kitlelerinin uyanmasını engellemek amacıyla güden bir eğitim politikası uygulamaktadırlar. Bu eğitim

politikası tarihsel süreç içinde özü itibarıyla değişmemesine rağmen ülkedeki sosyo-ekonomik yapıdaki değişime koşut olarak bir takım değişikliklere uğramıştır.

1960'ların ortasına kadar devletin resmi eğitim kurumları ülke çapında çok az sayıda olup genellikle kapitalist ilişkilerin nispeten gelişmiş olduğu yerlerde bulunmaktadır. Bunun yanında var olan eğitim kurumları ise emperyalist ve yerli egemen sınıflar sömürsünü gizleyebilmek için dine dayalı gerici eğitim imam hatip okulları, kuran kursları, okullardaki din ve ahlak dersleri, ırkçı şoven ve militarist duygular yaratan dersler, ülkedeki yabancı okullar, barış gönüllüleri gibi uygulamalarla bu bozuk eğitim düzenini sürdürmektedir.

1960'ların sonuna doğru, ülkede çarpık da olsa gelişen kapitalist ilişkilerin yaygınlaşması ve sanayileşmenin boyutlarının büyümesi ve toplumsal muhalefetin yükselmesi sonucu gerek il ve orta okul gerekse yüksek okul ve üniversite düzeyinde devletin

EMPERYALİZME
VE
OLIGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

resmi eğitim kurumları sayısal olarak oldukça arttı. Çünkü egemen sınıfların kaliteli eleman ihtiyacı artmaktaydı; diğer yandan halk kesimlerinin öğrenim talebi dayatmaktaydı. Fakat her şeyi karı esasına göre düzenleyen kapitalist ekonominin yasaları, eğitim alanında da çalışmaya başlamış, özel eğitim kurumları ülkedeki en karlı iş kollarından birisi haline gelmiştir. 1970'lerde yükselen toplumsal muhalefetin tepkisi ile özel eğitim kurumlarının devletleştirilmesi günümüzde olmaktadır.

1970'lerde kapitalist üretim ilişkilerinin hızla gelişmesine koşut olarak eğitim kurumlarının özellikle de yüksek okul ve üniversitelerin sayısı görünüşte hızla artmasına rağmen (Anadolunun bir çok bölgesinde yeni üniversite, yüksek okul ve fakültelerin açılması), bozuk eğitim düzeninin sonucu olarak öğrenimini tamamlayan yüzbinlerce genç, diplomasız işsizler durumunda kalmaktadırlar. Bu durumdan en çok faydalananlar ise üniversiteye hazırlık kursları adı altında yüzbinlerce genç üzerinde maddi ve manevi sömürüyü devam ettiren, herkeste eğitim hakkı yerine eğitimde fırsat eşitliği demogojisi altında eşit olmayan koşullarda yetişen gençleri aynı sınıflara tabii tutan, çağın ve zeki olanı kazanır edebiyatıyla yüzbinlerce genç uyutmaya çalışan egemen sınıflardır. Halbuki bugünkü bozuk eğitim düzeninde üniversiteye giriş sınavlarına 358 bin genç katıldı ve ancak bunlardan 30-40 bini üniversiteye girebilecektir.

Egemen sınıflar bu gerçeği gizleyebilmek için her zaman olduğu gibi yalana ve demogojiyeye başvurarak emekçi halkları ve gençleri uyutmaya çalışmaktadır. Bozuk eğitim düzeninde her

kademede gerici, şoven ve egemen sınıfların gereksinmelerine cevap vermeye yönelik sözde bilimsel bir eğitim sürmektedir. Bu eğitim düzeni, halk yığınlarına açık eğitim süreci olmaktan, halkın sorunlarına, toplumun temel ihtiyaçlarına çözüm arayan bilimsel araştırmacılıktan ve öğrencilerin özgür gelişimine hizmet etmekten uzak bir eğitim düzenidir.

Oligarşinin faşist karakteri eğitim ve kültür politikasında da özellikle son yıllardan çok belirgin olarak yansımaktadır. Eğitimin her kademesinde özellikle ilk ve orta dengi okullarda, ırkçı, şoven ve militarist duygular yaratan bir eğitim sürdürülmektedir. Genççik beyinleri faşist ideolojiyle doldurmayı amaçlayan ismarlama ders kitapları devletin resmi eğitim kurumlarında zorunlu ders kitapları haline getirilmiştir. Faşizmin kitle temelini de oluşturmak için bazen yasal uygulamalarla bazen de faşist terörle eğitim kurumlarının, özellikle öğretmenler, öğrenciler ve öğrenciler gibi eğitim kurumlarının faşistleştirilmesine özel çaba gösterilmiştir. Devletin kaynaklanan faşizm, ideolojisi ve örgütsel sistemi saldırganlığı, kendisine kitle tabanı yaratmak için sürdürdüğü politikasında eğitim kurumlarına neden özel önem vermiştir? Çünkü geleceğin genç kuşaklarını yetiştirecek olan eğitimcileri ve toplumun en dinamik kesimlerinden olan gençlik kesimini faşist ideoloji etrafında toparlayabilmek için faşizm kitle tabanı daha kolay ve etkili bir biçimde yaratılabilecektir. Faşizm, demogojisi (yoksul halk kitleleri ve onların çocukları üzerinde egemen sınıfların karşı sloganları yolu ve terör ve yıldırma eylemleriyle politikasını sürdürmektedir. Egemen sınıfların eğitim politikasının faşist karakteri, ülke

deki ezilen kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların daha fazla baskı altına alınmasını; onların kültürlerini yok etmenin, asimilasyon ve jenosit uygulamalarının meşullaştırılmasını nedenlerinden birisidir. Kürt ulusunun ve diğer ulusal azınlıkların kendi dillerinde eğitim yspmaları yasaklanmıştır. Eğitim sistemi egemen sınıfların ittifakı oligarşinin baskı ve terörle temel olan faşist politikasının meşullaştırılmasını etkin bir araç olarak işlemektedir.

Ülkemizde eğitim sorununun kökten çözümü devrimin başında ortaya konan sistemleri yerine getirecek bir emekçi halk iktidarı sorununa bağlıdır. Bunun tek yolu ise DEVİRİMCİDİR. Demokratik bir eğitim düzeninin halktan yana bir eğitimi oluşturulması; ancak devrimci bir eğitim ve kültür politikasının uygulanmasına bağlıdır. Bunu ise ancak EMEKÇİ HALKLARIN İKTİDARI yerine getirebilir. Emekçi halkların sorunlarına ve gereksinmelerine çözüm aramaya yönelik bir eğitim düzeni ancak böyle gerçekleştirilebilir.

Tüm bunların yanında, eğitim sisteminin demokratikleştirilmesi emekçi halk kesimlerinin sorunlarını hiç olmazsa hafifletilebilir; ihtiyacı olan tüm öğrencilerin öğrenim ve eğitim masraflarının devlet tarafından karşılanılması; faşist işgallerden zarar gören tüm öğrencilere kaybettikleri tüm hakları geri verilmesi; ırkçı, şoven, faşist baskı ideolojileri yarmak amacı taşıyan kitaplar toplanmalı; yüksek öğrenim gençliğinin kendi akademik birimleri içinde demokratik tartışmalarını sağlanmalı; eğitim kurumlarında öğrencim üyesi öğrenci işçi öğrenciünün demokratik yönetimi sağlanmalı ve faşist işgal ve baskıların sorumluları cezalandırılmalıdır.

Üniversiteye giriş sınavları, anti-faşist mücadelenin yükseldiği bir platform oldu

Üniversiteye Giriş Sınavları Nöbetçisiyle, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen yüzbinlerce genç sınav merkezlerinde toplandılar. Bu önem, DEVİRİMCİ-GENÇLİK (Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu) için ülke gençliğine siyasi gerçekleri açıklanması ve onların anti faşist gençlik hareketinin safına çağırılması bakımından elverişli bir platform oluşturdu.

Sınavların yapıldığı şehirlerde "OLIGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİNİ YIKILACAK, FAŞİST İSGALLERİ KIRACAGIZ, HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI, OLIGARŞİ İÇİN DEĞİL HALK İÇİN EĞİTİM, CAN GÜVENLİĞİ ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ" şarları duvarlara yazıldı ve yaygın bir afişleme yapıldı. Bu arada CHP hükümeti de "huzur"(!) adına siyasi yasakları bir tutum takındı ve faşist saldırıların engellenmesini bir yana bırakarak devrimcilerin siyasi çalışmalarını engellemeyi başlıca görev bildi. Ne var ki devrimciler on dogal hakları olan siyasi gerçekleri açıklama görevlerini her şeyi rağmen sürdürdüler.

Devrimci Gençlik Dergisi, sınavlar dolayısıyla bir özel sayı yayınladı. Bu sayıda DGDF'nin dergiye verdiği demec yanısıra, yaşanan günlerin yakıcı görevi olan anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi gerekliliği vurgulandı. Yüz binin üzerinde basılan bu özel sayı üniversite "adayları"na dağıtıldı ve büyük ilgi topladı.

Bu arada, faşistlerin saldırılarına karşı militan mücadele olanca kararlılığıyla sürdürüldü. Faşistlerin demogojileri engellendi ve kitleler gözünde teşhir edildi.

DEVİRİMCİ-GENÇLİK, Üniversite Sınavlarından bir gün sonra İstanbul'da binlerce öğrencinin katıldığı bir miting ve yürüyüş de düzenledi. Bu yürüyüş saat 14.30 da Sarıcahan'den başladı. Binlerce kişinin devrimci sloganları haykırıldığı, faşist katillerden hesap sorulmasını, can güvenliği öğrenim özgürlüğünü istediği bu yürüyüş kolu Aksaray ve Beyazıt üzerinden Sultanahmet'e doğru yürüdü. Beyazıt'ta, faşist katillerin çöreklandığı "Küçük" kahvehanesinin önünden geçtikten, faşistler devrimci öğrencilere saldırıya başladılar. Fakat devrimcilerden gereken

cevabı aldılar. Yürüyüş kolu Sultanahmet meydanına ulaştığında burada oligarşinin eğitim düzenini teşhir eden ve faşizme karşı mücadele çağrılarında yer verilen konuşmalar yapıldı. Büyük bir disiplin içinde gerçekleşen miting dağılımı sırasında, siyasi polis her zamanki gibi devrimcilere saldırıya yeltendi ve bir çok devrimciyi göz altına aldı.

Ertuğrul Ağidi

Gökte bulut yan yan gider
Yaralardan kan gider
Töres batası dünya
Kahep kalır şahân gider

Ortaoğunun dumanı
Jandarma bilmez amanı
Ertuğrul'a döğün ettik
Ot biçim, orak zamanı

Ortaoğunun yolları
Gide gide kavuşuyor
Ertuğrulu vuran faşist
Albaylarla konuşuyor

Osman seni Osman seni
Yoz yetirmiş utan seni
Vururlar mı arkasından
Sizde "arkadaş" diyeni

Halkın bağından biçtiler
Biraz birer hepimizi
Başarmadan ölmek yoktu
Boylem'ettik kavlimizi

Hasına canın hasına
Haber salın babasına
Okulda bir yığıt ölmüş
Kuşlar dönyör yaasına

Yavan yerdil yavan değıl
Sabırlıydı şoven değıl
Hayata tömüyle tutkun
Bir şey seçip sevmen değıl!

Kapılara faşist gelmiş
Varmı demiş, sor mu demiş
Ankaranın kanlıları
Ertuğrulu vur mu demiş!

Sallıhilden çağırılıyır
Kazma körek deriliciler
Döğününe varılacakken
Öldüüne varılıyor

Yumasalar yumasalar
Yol üstüne komasalar
Bilen olur bilmez olur
Garip öldü demeseler

Doğruya yığıt doğruya
Canavar girdi sölye
Ölür mü yığıt olarlar
ERTUGRUL benzer dliyye.

F.T.Ö.B. Paris Şubesi Seçimlerini Devrimci Gençlik Grubu Kazandı

FTÖB Paris Şubesi'nin Genel Kurulu 18 Haziran 1977, cumartesi günü yapıldı. Seçimlerde "sosyal emperyalizm" teorisinin savunucuları, Devrimci Gençlik Grubu tarafından yenilgiye uğratıldı ve seçimleri Devrimci Gençlik Grubu kazandı. FTÖB Paris Şubesi yönetimi kurulu, Devrimci Yol arayışıyla Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'na itilmesini istediği şu mesajı gönderdi:

"Paris Şubesi yönetimi kurulu olarak Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun halkımızın yanındaki anti faşist, anti emperyalist mücadelesini destekliyoruz.

"Yaşasın halkımızın anti emperyalist, anti oligarşik mücadelesi"

"Kurtuluşa Kadar Savaş..."

"Tek Yol Devrim..."

Seçimlere "Devrimci Gençlik Grubu" adı altında katılan devrimciler, ayrıca, kısa bir ülke ve dünya değerlendirmesinin yer aldığı ve çeşitli konular hakkındaki görüşlerinin yansıtıldığı bir bildiri de yayınladılar. Aşağıda bu bildiri'nin "İkalelerimiz" ve "İkalelerimiz İşığında Çalışma Programımız" başlıklı son bölümünü yayınlıyoruz:

İLKELERİMİZ

1-Kitlelerin emperyalizme, faşizme karşı verdiği bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini desteklemek.

2-Niteliği ne olursa olsun hiçbir ülkenin Türkiye'nin içişlerini karışmasını istemiyoruz. Türkiye'nin ABD ve diğer Avrupa emperyalizminin kontrolünde olan bütün askeri ve ekonomik topluluklardan arınmış bağımsız ve demokratik bir ülke olmasını istiyoruz.

3-FTÖB'in anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesine zarar veren her türlü reçeteci, revizyonist ve oportünist görüşlerle mücadele etmek.

5-Fransa'daki Türkiye gençliğinin akademik ve demokratik sorunlarını çözmek için çalışmalarında bulunmak.

F.T.Ö.B. Paris Şubesi'nin Genel Kurulu 18 Haziran 1977 Cumartesi günü yapıldı. Seçimler Eski Caddeden hayati İmperyalistlerin Bvliğine karşı DEVRİMCI GENÇLİK grubu kazandı.

Paris Şubesi-yönetim Kurulu olarak Devrimci gençlik Dernekleri Federasyonunun halkımızın yanındaki Anti-Faşist Anti-Ed Perşyalist Mücadelesini destekliyoruz. Yaşasın halkımızın Anti-İmperyalist Anti-Oligarşik mücadelesi

Kurtuluşa Kadar Savaş...
Tek Yol Devrim...

UNION DES ETUDIANTS
DE TURQUIE EN FRANCE- PARIS

6, place Saint-Michel
75006 PARIS
Tel. 332821

6-Fransa'daki Türkiye'li işçilerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinde onlarla birlik olmak.

7-Fransa'daki demokratik haklar ve sosyalizm için mücadele veren kitle örgütleriyle ilişki kurmak, ortak eylemler düzenlemek.

8-Geçmişte sahip çıkmak, geçmişin doğru ve yanlışlarından doğru dersler çıkarmak.

9-Devrime hizmet eden kültürü yapmak.

İLKELER İŞIĞINDA
ÇALIŞMA PROGRAMIMIZ

1-Dünya ve örgütlenme özgürlüklerini kısıtlayan tüm faşist ve anti-demokratik kanunları, katiamları teşhir etmek ve faşizme karşı sözde değil hayatta mücadele vermek.

2-Türkiye'deki baskı ve terörü, miting, afiş bildiri gibi araçlarla Fransa ve dünya kamuoyuna duyurmak.

3-Türkiye'nin gençlik içinde tek demokratik kitle örgütü olan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu ile dayanışmada bulunmak, ortak eylemler tertip etmek.

4-Fransa'da bulunan tüm kitle örgütleriyle ilişki kurmak, halkımızın mücadelesinin onlar tarafından desteklenmesini sağlamak, onlara da destek olmak.

5-Öncelikle güncel konularda ve genellikle Dünya ve Türkiye'deki sınıf mücadelelerini, toplumların gelişimini ve yapılarını içeren seminerler düzenlemek.

6-Fransa'daki Türkiye'li öğrencilerin yurt, iş, okul sorunlarıyla ilgilenmek, öğrenci mücadelesinin baskılarına karşı mücadele etmek, konsolosluktaki faşist baskılara karşı çıkmak.

7-FTÖB şubeleri arasındaki ilişkilerin gelişmesinde katkıda bulunmak.

8-Fransa'daki Türkiye'li işçilerin sendikali mücadelesine yardımcı olmak, onlardan gelecek inisiyatiflerde işi birliklerinin kurulmasını desteklemek.

9-Emperyalizmin yoz kültürüne karşı çıkmak, kültür geceleri düzenlemek.

10-FTÖB bültenlerine şube olarak katkıda bulunmak, yayın çalışmalarını yapmak.

DEVRİMCI GENÇLİK GRUBU

Anları Mücadelemize Önder Olsun

Ahmet Aytac

İbrahim Tümer

21 Haziran salı günü İstanbul'da Taksim kavşağında faşist komandolar, çoğunlukla Galatasaray Mimarlık Yüksek Okulu öğrencilerinin bulunduğu bir belediye otobüsünü yayılm ateşine tuttular. Devrimci kardeşimiz Ahmet AYTAÇ bu ateş sonucunda öldürüldü, 4 kişi de yaralandı. Belediye otobüsü Taksim Divan kavşağına geldiğinde trafik ışıklarının kırmızı yanması üzerine durmuştu. Bu sırada, bir otomobilin içindeki komandolar kanlı cinayetlerini sürdürmenin yeni bir fırsatını yakalamış oldular. Ve bir yiğit devrimci daha şehit edildi.

Yükselen halk muhalefetine kanlı terörle gerileme çabasından olan faşizmin emellerinin gerçekleştirilmesini devrimciler kanlarıyla pahasına kanıtlıyor. Yüzlerce devrimcinin ölmesi, saflarda yitkinlik yaratmıyor. Tam tersi büyüten bir çığ gibi anti faşist hareket geliyor ve saflar daha bir sıklaşıyor. Ahmet arkadaşın öldürülmesinden sonra DEVRİMCI GENÇLİK çeşitli okullarda boykotları gündeme getirecek protesto etti. 22 Haziran günü Ahmet Aytac için Ok Meydanı'ndan Çalgolu'nun kadar süren bir yürüyüş yapıldı. Sabah 11'den öğleden sonraya dek devam eden yürüyüşten önce Ahmet'in öğrencisi olduğu GMYO'nda, ablası Gülden Aytac'ın da katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Bu toplantıda faşizmi ve faşist cinayetleri teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Polisin cenazeyi tehdit ve baskıyla gömdürdüğü açıklandı. Ahmet arkadaşın ablası polisin bu tutumunu şiddetle protesto etti. DEVRİMCI-GENÇLİK Genel Sekreteri Bülent Üluer de yaptığı açıklamada, "Ölen arkadaşımızın kanı devrim yolunu aydınlatacaktır" dedi. Üluer kısaca şunları söyledi: "Her geçen gün bir kez daha anlaşılacaktır ki, devrimcilerin mücadelesini hiç bir güç ve provokasyon önleyemeyecektir. Her ölen devrimcinin arkasından on'lar, yüzler, bin'ler yetişmektedir. Dünyanın her yerinde olduğu gibi yurdumuzda da zafer işçi sınıfına olacaktır." Üluer daha sonra, suç üstü yakalanan katillerin bir an önce kamu oyuna duyurulmasını istedi. Beş binden fazla devrimcinin katıldığı yürüyüş boyunca sık sık "AHMET'İN KATİLİ OLİGARŞI" şeklinde slogan atıldı. Yürüyüşte ağrı açık

İbrahim, gencecik bir militandı. Ankara'da, Devrimci Gençlik hareketinin lise çalışmalarında görev almıştı. Bu çalışmalarda faşizme karşı mücadele eden kızgın yerinde, en ön saflarda yer alıyordu. Liselerde anti-faşist öğrencilerin, DEVRİMCI-GENÇLİK üyesi LISE-DER bünyesinde örgütlenmelerinde önder bir konuma sahipti. Bu önderliği LISE-DER yönetiminde görev almaya devam etti. Aynı zamanda faşist katillerin baş hedeflerinden birisi haline de gelmişti.

19 Haziran 1977 gecesi, faşist katiller kararlığını sinsilikle, kah-be pusularını kurdular. Devrimci kardeşimizi pusuya düşürerek, alçakça katlettiler. Onun mücadelesini devrimci gençliğe ve özel olarak lise devrimci gençlere, önder oldu. İbrahim'in öldürülmesiyle yas tutulmadı. Onun mücadelesi azmi, ancak faşist katillerden hesap sorulmaktaki yaşatılabilir. İşte bu anlayışla, faşizme karşı mücadele bu doğrultuda yükseltildi, yükseltilecek. Faşistler doktükleri kanlarda boğulacaklar.

bir tabut omuzlar üzerinde taşındı. Tabut omuzlara alınmadan önce, polislin Ahmet Aytac'ın cenazesini kaçırdığı ve bugüne kadar öldürülen bütün devrimcilerin bu tabutta olduğu kabul edilerek yürütüleceği belirtildi. Tabutun en önde taşındığı kortejde, tabutun hemen arkasında Ahmet arkadaşın büyük bir resmi ablası tarafından taşındı. Onun arkasında da ise daha önce faşistlerde öldürülen aynı okul öğrencilerinin Cenazesi Yılmaz, Hıfız Pelitöz ve Çiğdem Yıldız'ın resimleri yer aldı. Yürüyüş boyunca "Kantil Oligarşi, Mahir-Hüseyn-Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Tek Yol Devrim ve Kahrolsun Faşizm" sloganları atıldı. Bu sloganlara Ahmet'in ablası da katıldı ve büyük bir dirençle yürüdü. Ahmet'in öldürüldüğü yere gelindiğinde saygı duruşunda bulunuldu. Devrimciler yürüyüş sırasında polisin engellemeye girişimlerine büyük bir dirençle ve kararlılıkla karşı koydular ve polisin yürütüldüğü dağıtma planını geçersiz kıldılar. Yürüyüş tamamlandıktan sonra devrim andı içildi ve yüreklerle acıyla ama dimdik bir mücadele azmiyle mücadeleye devam denildi...

Faşistler Adam Kaçırma Yoluyla Yeni Cinayetler İşliyorlar

Türkiye, sokaklarında insanların kurşunlandığı, yaralandığı öldürüldüğü bir ülkedir. Siyasi cinayetlerin sayısı trafik kazalarıyla adeta yarışmaktadır. Evine bir kaç saat geçmeden gençlerin analarının yürüdüğü amansız korkular sarmaktadır. Sıranın belki de kendilerine geldiğini düşünmektedirler. Anılar doğurmakta, faşistler öldürmektedir. CAN GÜVENLİĞİ için Türkiye emekçilerinin en büyük gelen sorunları arasındadır.

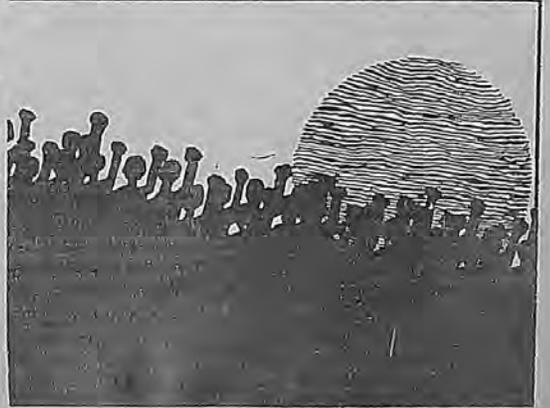
İstanbul'da, bir aydan beri 2 memurdan ve 26 Haziran'dan beri de 2 genç, aileleri-arkadaşları bir haber alamamaktadırlar. "Esaretsiz" bir şekilde ortadan kaybolmuştur bu genç insanlar. Ne var ki bunların hepsinin ortak özellikleri vardır. Hepsi de faşizme karşı mücadelede yer alan devrimci yurtsever kişilerdir. Yani öyle sıradan bir

"kaybolma" söz konusu değildir.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, TÜM-Der İstanbul Şubesi ve bazı demokratik örgütlerin yaptığı açıklamada kaybolan Ahmet Uysal ve Muharem Demirel'in TÜM-DER İstanbul şubesine üye oldukları belirtilmektedir. Yapılan açıklamada, bu devrimcilerin hayatlarından kuşku duyulduğu bildirilmiştir. MIT ve CIA işbirliği sonucu kaçırılan, kontr-gerilla işkencehanelerinde işkence edilip sonradan intihar süsü verilerek öldürülen, kaçırılıp ormanlıklara sokak başlarına ölü olarak bırakılan devrimcilerin durumu hatırlanmıştır. Besbellidir ki bu iki genç eğer bulunamazsa, bunların katililerinin failleri egemen sınıflar ve onların emrindeki siyasi örgütler olacaktır. "Faili meçhul" diye sunulmak istenen bütün siyasi cinayetlerin sorumluları bunlardır. Devlet ay-

gıtı içinde kurulan cinayet şebekeleri faşist yönetim metotlarının asil kullanıcıları ve siyasi cinayetlerin asil müsebbibleridir.

Öte yandan, Cabir Aygün ve Burhan isimli iki devrimci gencin de 26 Haziran'dan bu yana kayıp oldukları bildirilmektedir. Cabir Akgün Bayrampaşa'da göz altına alınmıştır. Akgün'ün ağabeyi kardeşinin durumunu 1. ve 2. emniyet şubelerinden sordugunu ve buralardan da bir cevap alınmadığını belirtmiştir. Dört devrimcinin birden kayıplara karışması bir rastlantı olarak değerlendirilemez. Bu gençlerin resmi yada sivil faşist örgütlerce kaçırılması, işkence altında tutulması ve en kötüsü öldürülmüş olmaları ihtimali ağır basmaktadır. Belirttiğimiz gibi bunlar ihtimal yada tahmin olmaksızın da öte, ülkenin yaşanan gerçeklerinin ışığında değerlendirilmesi gereken yeni bir faşist uygulamanın son örneklerindedir. Dahası, ilk olarak da böyle bir duruma karşılaşılmaktadır. Zeki Erginbay'ın "Esaretsiz" bir şekilde nasıl hunharca katıldığı, Hasan Doğan'ın ise bir afişleme sırasında kaybolduktan sonra, yüzü tannımayacak bir şekilde günler sonra morgta bulunduğu unutulmamalıdır. Yeni unutulmamalıdır ki faşist katillerin yaptıkları yarınlarda kalmayacak, faşist katillerden er veya geç ama mutlaka bir gün hesap sorulacaktır.

TMMOB'nin 22. Genel Kurulu Ankara'da Toplandı

TMMOB'nin 22. Genel Kurulu 25/26 Haziran tarihinde toplandı. Yıllardır halk çıkarlarını savunan, emperyalist-kapitalist sistemin sömür ve saldırısına karşı kendisi somut sorunlarından kaynaklanan bir mücadeleli sürdürülen TMMOB, bu Genel Kurul ile birlikte, sürdürdüğü mücadeleyi sonuna dek götürmeye kararlı olduğunu bir kez daha kanıtladı. Yetmişli yılların başından günümüze dek, TMMOB'ne bağlı odaların, aşama aşama ilerici, yurtsever ve devrimcilerin ellerine geçmesiyle, TMMOB'nin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içindeki yerinin giderek güçlendiği bir gerçek. Bugün, TMMOB bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin araçlarından birisi olmuştur. Bu etkinliğin daha da artacağına olan inancımızı belirtmek isteriz.

Genel Kurul'un ayrıntılı bir değerlendirmesini yapmaktan çok, önemli görüldüğümüz noktalarla ilişkin yorumlarımızı kaba çizgileriyle belirtmeye çalışacağız. Kanımızca, bu Genel Kurul, oportünizmin ve revizyonizmin kitlelere gerçek yüzünün bir kez daha kavrandığı bir Genel Kurul olmuştur. Gerek Çin, gerekse Sovyet kuyrukçuluğu ile kitlelere varmaya çalışan, birbirinin can düşmanı ve Türkiye Devrimci mücadelesinin ayak bağı olan bu sağ-sollu oportünist ve revizyonist siyasetlerin giderek eridikleri ve üye tabanından soyutlandıkları, açıkça gözlenen bir olgu olmuştur. Sorusu bir kez daha anlaşıldı ki, her iki oportünist ve revizyonist siyaset, TMMOB gibi demokratik kitle örgütlerinin hangi anlamda birer araç olduklarını, işlevlerinin neler olduğunu ve bu örgütlerde çalışma tarzının nasıl olacağını bilememektedirler. Daha doğru bir ifade ile, her iki kuyrukçu akıma, demokratik kitle örgütlerine bakiş tarzlarının, bu akımların oportünist ve revizyonist karakterlerinden kaynaklanan sakat ve yanlış birer bakiş olduğu söylenebilir. Genel Kurul, önemli gördüğümüz, bu konuyu

öğünmiştir ve kanımızca sağlıklı kararlar vermiştir. "Yeni Dönem Çalışma Esasları" adlı komisyon raporu, değinilen anlamda bir rapor olmuştur.

Gerek örgüt içi çalışma esaslarına, gerekse demokratik kitle örgütlerinin ortak çalışma esaslarına değinen rapor, üzerinde durulan, tartışılan ve eleştirilen bir çok rapor olmasıyla dikkati çekmiştir.

Rapor, kısaca özetlenirse aşağıda sıralanan belli-başlı beş esası getirmektedir:

- *Anti emperyalist, anti feşist ve sömürüst olmak.
- *Ekonomik ve demokratik haklar için mücadele etmek.
- *Mücadelenin en geniş kitle tabanında yaygınlaşmasına çalışmak.
- *Örgütsel disipline özen göstermek; örgütsel bağımsızlığı korumak, ancak işçi sınıfının devrimci mücadelesinin yol göstericiliğini esas almak.
- *Siyaset farklılıklarını hareket noktası haline getirmemek.

Genel olarak doğru saptanmış olan çalışma esaslarınının, TMMOB'ne gerek örgüt içi çalışmalara, gerekse demokratik kitle örgütleriyle olan ortak çalışmalarda, tutarlı bir çizgi izleme olanağı sağlayacağı inancındayız. Bize göre en az örgüt içi çalışmalar kadar önemli olan demokratik kitle örgütleriyle ortak çalışmalara ilişkin bir-iki can alıcı noktayı vurgulamak isteriz. Genel olarak rapor, her esası ele alınsa da, bu konuya değinmekte, bir kez daha belirtmek isteriz ki, soruna doğru yaklaşmaktadır. Şu gözleme katılmamak olanaksız: "En geniş anlamda eylem birliği, ancak ve ancak bu yanlış eğilimin/siyaset farklılıklarını hareket noktası haline getiren eğilim) terk edilmesi ile mümkün olacaktır. Geçmiş olduğumuz iki yılı aşkın ağır baskılı dönemim deneyimlerimden yararlanmamız bilmiyoruz. Görülen odur ki; geçen bu ağır baskılı dönemde bile ileriler, yurtseverler ve devrimciler, en geniş anlamda eylem birliğini yaratamama zaafını göstermişlerdir."

Oportünist ve revizyonist siyasetlerin, demokratik kitle örgütleri arasında da oluşturulmaya çalışılan ortak eylem programlarında, ne oranda ayak bağı oldukları hatırladık. Azami siyasi programları ile masaya oturan, devrim lafazanlığı yapan ancak temel amaçları "ilerlemek" olan bazı "besleme" örgütleri, ortak eylemlerde birer engel oldukları açıkça beliren ve anlaşılabilir bir gerçek. Ortak eylem için yola çıkan bir düzine örgütün karar bilgilisi ettikleri bir konuda, azami siyasi programlarını öne sürerek ve aktarılarak işçi sınıfının yandaşlığı olduklarını, onunla birlikte "savaşım" a girdiklerini iddia eden örgütler, bize kalırsa, olanda ortak eylemleri sekteye uğlatma "savaşımı" vermişlerdir ve vermeye devam etmektedirler. Bu tip örgütler, bu anlayışlarını sürdürdükleri sürece, mücadelemiz adına sürüklenecelerdir ve kitlelerden tamamen soyutlanacaklardır. Yıllardır devrimcileri "goşist" olarak nitelleyen bu tip örgütlerin birazlık olsun sağlarına sollarına bakmalarına sağlık veriz. Hangi demokratik kitle örgütlerinde, kimlerin, hangi siyasetlerin kitlelere ulaşabildiklerini bir gözlemleriz.

Yazımız sözü edilen rapordan önemli ve doğru bulduğumuz iki ayrı alıntı ile notlarken, TMMOB'nin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içinde daha etkin konulara varacağına olan inancımızı bir kez daha belirtmek isteriz.

"Çalışma programı, kitle tabanının düzenle olan ilişkilerini, bu ilişkilerin dayanması olduğu sosyo-ekonomik ve politik gerçekleri ve sömürüyü ele alacak şekilde çizilmelidir. Çelişkilerin ve nedenlerinin saptanması ile yetinmeyen, ekonomik ve demokratik talepler öne süren, bu talepleri bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi doğrultusunda siyasi talepler dönüştüren ve bu siyasi talepleri üye tabanına benimseten bir çalışma esası temel olmalıdır."

"İş yerleri, anti feşist birer kale olacaksa, biz teknik elemanlar olarak işçi sınıfının yanında yer almalıyız. Bunun için iş yer temsilcilerini yapayan, canlı birer organizma yapmalıyız. Anti feşist mücadelede, iş yeri düzeyindeki örgütlenmeyi esas almalıyız. Bir iş yerinde anti feşist mücadele içinde işçi sınıfı ile omuz omuza, sırt sırta dayanan öyeller kazanmak, anti emperyalist ve anti-feşist kavramlar üzerinde yıllar boyu sürece kısır ve verimsiz tartışmalardan milyon kere faydalıdır."

Niğdeli Devrimcilerin Sorusu Üzerine

Devrimci Yol Dergisine,

Derginin 2. sayıdan sonra çıkan birinci özel sayısında çıkan yazıda "Kürt ulusu üzerindeki üçki, sövenist ve feşist baskılar kaldırılmadık, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin serbestisi kayıtsız şartsız sağlanmadık. Kürt halkının ulusal demokratik kültürel özgürlükleri sağlanmadık," denilmektedir.

Kasabamızda bağlı köylerdeki halkla bu konu üzerinde tartıştık. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı üzerinde eleştiri yapıldı. Dergide yazılanların özetini okudum, bu konuyu iyi kavrayamadık.

Bu konu hakkında bizleri aydınlatacak geniş açıklama yapmanızı rica ediyoruz.

Ayrıca, halk, Kürt ulusu üzerindeki söven, feşist baskılara katılmaması destekledi. Kendi dillerini kullanmalarını, kendi kültürlerini geliştirmelerini destekledi. Fakat Kürt halkının Anadolu üzerinde başka bir devlet kurmasını konomik, siyasi ve coğrafi yönden büyük ölçüde tehlikeye girebileceğini ileri sürerek, Türkiye halklarının emperyalizm ve oligarşiye karşı verecekleri mücadelesinin birlikte olması gerektiği öne sürüldü.

Devrimci Selamlar,
Bor-Ulukla kasabasından bir grup devrimci emeçli köylü

NİĞDE

Sovyetler Birliğinde Yeni Anayasa Tasarısı ile Revizyonizm "Tırmanıyor!"

E KİM Devrimci'nin 60. yıldönümünde kesinleşecek olan yeni Sovyet Anayasa tasarısı, geçtiğimiz günlerde Sovyet halklarının görüşlerine açıldı. Anayasa, 1936 yılında Stalin döneminde kabul edilen sınımdaki Anayasadan yerini almaktadır. Yeni Sovyet Anayasası tasarısında, Avrupa komünist partilerinde benzer olarak, "proletarya diktatöryası" reddedilip Sovyetler Birliğinde "halkın devleti" olduğu tezi geliştirilmiştir. 24 Mayıs 1977 tarihinde SBKP Genel Toplantısında bir rapor sunan L. Brejnev "Proletarya Diktatöryası biçiminde kurulan devletinmiş gelişmiş sosyalizmin kuruluşu ve tüm halk katmanlarının işçi sınıfının idolojik politik tutumlarına kazanılış sayesinde genel halk devleti haline dönüştü" demiştir.

Yeni Sovyet Anayasası tasarısı modern revizyonist tezler bakımından birçok hatalara açık bir getirecek bir nitelik taşımaktadır. Anayasa'nın en ilginç yanı şüphesiz ki bizim gibi ülkelerdeki revizyonistler Sovyetler Birliğinde revizyonist parti araçlarıyla sürdürülen bir proletarya diktatöryası (1) olduğunu kanıtlamaya uğraşırken, proletarya diktatöryasının sona erdiğinin açıklanmasıdır.

Proletarya diktatöryasının sona ererek halkın devletine geçildiği görüşleri Kruscev döneminde de iddia edildiği gibi artık Sovyetler Birliğinde "gelişmiş Sosyalizm kurulumasına" başlanıyor. Oysa yine aynı metinde yer alan ifadelerinde, (Brejnev Brejnev'in "Dünya bu Anayasanın maddelerinde batın bir halkın onun tüm saf ve gruplarının refahının arttırılmasını amaç edinmiş... Bir devleti görseniz" sözlerinde olduğu gibi) Sovyetler Birliğinde henüz sınıfların orta-

dan kalkmadığı itiraf edilmektedir. Proletarya diktatöryasının sona ermesi ise ancak sınıflar topluma geçişten sonra (o an koşullu olarak) sözkonusu olabilir. Sınıflar topluma ancak ve ancak proletarya diktatöryası yoluyla inşa edilebilir. Sınıf farklarının tam olarak ortadan kalkmadığı, ücretini arttırmak için teşvik primleri uygulanması gibi burjuva alışkanlık ve davranışlarına taviz veren yöntemler uygulamak zorunda kalmıştır. Özellikle tarımda küçük üretim ve mülkiyetin tam olarak ortadan kalkmadığı bir toplumda proletarya diktatöryasının sona erdirilip "halk devleti"ne geçişinin açıklanması, sonuç olarak komünizmin inşa hedeflerinden vazgeçilmesi anlamına gelir.

Gerekte bu belgelene revizyonizmin devlet aygıtı içinde fizice yerleştiğini açıklanmadan öte bir anlam da taşımıyor. "Halkın Devleti" tezi ilk kez Kruscev tarafından ortaya atıldığında karışıklan tepki sonucu geri alınmak zorunda kalmıştı. "Sınımda artık bu tepkilerde izole edilmiş demektir.

Evet, bu belgelene gerçeklere bakınca hiçbir pratik anlam taşımıyor. Zira bu tez kabul edilmeden önce de Sovyetler Birliğinde proletarya diktatöryası yürütülmüştür, sınıflar topluma doğrultusunda bir politika uygulanıyordu. Yapılan sadece bu vurgunun yeni bir itirafıdır.

Olan, ülkemizdeki krallık çok krallık boyutlarına ulaşmıştır. Zira sınımlı olan, Sovyetler Birliğinde proletarya diktatöryası bu yanlış konusunda sadece bizleri değil, Brejnev ve yandaşlarını da ilna etmek zorunda oldukları!

TÜM-DER SIVAS ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU KAZANDI

TÜM-DER SIVAS ŞUBESİ II.Olağan Genel Kurulu 19.6.1977 günü yapılmıştır. Seçime iki grup katılacağını açıklamıştır. Ancak kongre öncesi tüm çaba ve ayak oyunlarına rağmen tek başına liste bile çıkaramayacağını anlayan Halkın Kurtuluşu kongre günü Sosyal Demokrat nemurları ortak liste çıkarmıştır. Kongre süresince bu grubun samimiyetsiz olduğu Halkın Kurtuluşunun yönetimde sandalyeye sahip olması uğruna örgütün çalışmalarının sekteye uğrayacağı anlaşılmıştır. Demokratik Birlik grubu olarak liste çıkaran Halkın Kurtuluşu -Sosyal Demokrat ittifakı seçimler başlamadan dağılmış ve seçimlerden çekildiklerini açıklamışlardır. Salonu terk etmek için gurubuna çağrı yapan Halkın Kurtuluşundan Başkan Adayı arkasından bir tek kişinin bile gelmediğini görüncü çekip gitmiştir. Sayım sonuçlarında Devrimci memurlar grubu 41 oy Demokratik Birlik grubu ise 2 oy almışlardır.

Kıbrısçık Öğrenim Kültür Derneği

Devrimci Gençlik'e

Katılma Kararı Aldı

Devrimci Yol'a Kıbrısçık Öğrenim Kültür Derneği (KÖKD) ikinci olağan genel kurulu devrimcilerin başarısıyla sonuçlandı.

Ülkemizdeki oportünist ve revizyonist akımlara karşı devrimcilerin doğru siyaseti, onları adım adım getirmekte ve her geçen gün onların yanlış siyasetlerini kitlelere teşhir etmektedir.

Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede aktif hale getirmeye kararlı mücadelesiyle bunu hayatın her alanında hem pratik, hem teorik bakımdan uygulayan, kitlelere bunu verme doğrultusunda mücadeleyi şiar eden Devrimci Yol ve Devrimci Gençlik siyaseti yanında Kıbrısçık devrimcileri de doğru tahlili yaparak yer almış bulunmaktadır. 2.olağan genel kurul toplantısında oybirliği ile

yönetime gelen devrimcilerin önermiş olduğu Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'na katılma kararı yine genel kurulun oy birliği ile kabul edilmiş bulunmaktadır.

Bundan sonra da aynı kararlılıkla sürdürülecek devrimci mücadelemizin temelinin hayatın her alanında disiplinli ve doğru mücadele anlayışının etkin bulunmasının teşkil edeceğini belirtiriz.

YASASIN
GENÇLİĞİN DEVRİMCİ
EYLEMİNİN BİRLİĞİ
KAHROLŞUN FAŞİZM
TEK YOL DEVRİM

K.Ö.K.D.
KIBRISÇIK ÖĞRENİM
KÜLTÜR DERNEĞİ

"EN GENİŞ KİTLE ÇALIŞMASI İÇİNDE EN DAR KADRO ÇALIŞMASI" ŞİARINI SENDİKALARDA HAYATA GEÇİRELİM

KIMSAN-İŞ'i: faşistlerden kurtaran Devrimciler, işkolu düzeyindeki en iyi toplu sözleşmeyi de kazandılar

TÜRKİYE'de işçi sınıfı hareketi süratle güçleniyor. Devrimciler, işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinde aktif görev almakta ve bu mücadelede doğru politik müdahaleye bağlı olarak, "en geniş kitle çalışması" içinde en dar kadro çalışması yapalım" şiarını gerçek hayata geçirmektedir. Partleşme sorununun birinci görevimiz olduğu günümüzde, işçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketi içinde ortaya çıkan öncü işçilerin kadrolaşılmasına görevli, sendikalarındaki mücadelenin temel hedefi olmalıdır. Ekonomik-demokratik mücadelenin doğru çizgideki politik mücadeleyle bağını kılması, sınıfın kışkırtıcı gücünün budur. Devrimci sendikacılık anlayışını reformist, revizyonist ve anarko-sendikalist anlayışlardan ayıran temel nokta sendikalarla çalışmaya bu açıdan bakılmaktadır.

Bugün işçi sınıfı hareketi üzerinde burjuva ideolojisinin hakimiyeti daha sürmektedir. Burjuva ideolojisi farklı görüşümler altındaki sendikalarla (reformist, revizyonist, anarko-sendikalist), işçi sınıfı hareketini yanlış hedeflere yönlendirmeye çalışmaktadır. "Devrimci sendikacılık" yafası altında burjuva ideolojisinin bu farklı türleri sunulmaktadır. Reformist ve revizyonist sendikacılık anlayışları ve pratiği eleştirilmeden ve devrimci sendikacılık anlayışını açılmadan, işçi sınıfı üzerindeki reformist ve revizyonist görüşümlerdeki burjuva ideolojisinin denetimini kıramayız.

KIMSAN İŞ SENDİKASININ KURULUŞU

Derinleşen krizin işçi sınıfının en geniş kesimlerini ekonomik mücadeleye itmesi karşısında oligarşi de çeşitli tedbirlerle başvurmakta. Bu tedbirlerin en etkisi ve artık ipliği iyice pezازه çikmiş olanı faşistlere, polislere, ajanlara sendikalar kurdurtmaktadır. Bu oyun, işçi sınıfının en yoğun olarak bulunduğu İstanbul bölgesinde Kimsan İş olayıyla iyice acığa çıkmıştır. Oligarşi artık sanayinin oldukça yoğun olduğu ve ekonomik-demokratik mücadelenin önemli adımlar attığı bu bölgede yeni taktiklere başvurmaktadır. Fakat ekonomik mücadelenin yeni gelişmeye başladığı bir çok bölgede, bu oyun hala sahnelenmektedir.

Kimsan İş sendikası Ilgız Aykutlu tarafından kurulmuştu ve 1976 yılına sonuna kadar onun denetiminde kaldı. Ilgız Aykutlu açık faşizm döneminde İstanbul'da birinci şube müdürlüğü, Otopan'da, Ambarlı Santral'i'nde, Sungurlar'da ve daha bir çok işyerinde grev kırılcılığı yapmıştı. Oligarşiye emniyet müdürü olarak sunduğu hizmetlerden sonra, gelişen işçi sınıfı hareketini en gerici bir şekilde denetleyebilmek için görev aldı. Sendikayı kurdu-

ğu dönemde, kimya ve özellikle ilaç işkolunda önde gelen holdinglerden birinden büyük mali destek aldı. Söylendi.

Kimsan İş'in başkanlığına kimya mühendisi faşist Zeynel Abidin Erdem getirildi. Berec işyerinde patronun en gözde adamları olan Hulusi Kaya, Mehmet Aras ve Mehmet Bükükoğlu da yönetim kurulu üyeleri oldu.

MINTAX İŞYERİNDE DURUM

Mintax fabrikası 1960'ların başında çok küçük bir sermayeyle bir kulübe içinde kuruldu. Krem ve tor deterjan üretmeye başladı. Bu yillarda, bu mallar için son derece geniş bir pazar vardı. Bu mallar Türkiye'de ilk kez bol miktarda üretiliyordu. Rakip firma yoktu. Ayrıca Mintax, bu malların üretiminde ana girtilerden olan asiti de ürettiğinden mallarını hem daha ucuz malde biliyor, hem de çıkan ve çıkacak rakiplerini denetleyebiliyordu. Mintax'ın patronu Ahmet Sürü "Dürüst" böyle bir ortamda milyonlar verdi. Türkiye'de Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt kanunu ancak 1963 yılında kabul edildi. Ekonomik demokratik mücadele çok geri bir düzeydeydi. İşçiler 1974 yılında sendikalaşmaya kadar çok düşük ücretlerle, insanlık dışı şartlarda çalıştırıldılar.

Bugün patron Ahmet Sürü "Dürüst" 9 milyon liradan fazla gelir vergisi vermektedir. İstanbul'da patronlar arasında kişisel kazançta 6. sırayı almaktadır. Kulübe olarak kurulan şirket şimdi 12 katlı büyük bir binadadır. Oyle bir bina ki, her tuğlası bir işçinin teridir, harcının suyu işçilerin kollarında ölen ve yaralanan işçilerin kanıdır. Televizyon'da, gazetelerde "camarada Mintax, buluşakta Mintax" diye verilen reklamlara yılda 15 milyon lira ödenmektedir. Ama işçi sağlığı ve iş güvenliği için az bir para bile harcanmadığı için kaç kişi iş kazasının kurbanı olmuştur.

1974 yılına gelinceye kadar işyerinde ücretler ya aşağı ücrettir, ya da birazcık daha yüksektir. İkramiye, yekacek yardımı gibi sosyal yardımlar yoktur. Haftalık çalışma süresi 48 saattir. İş teminatı yoktur. İşçilere insanca muamele edilmemektedir. İş emniyeti yoktur. Patron kârını daha da artırmak için makinalarda gerekli olan emniyet tertibatlarını takmamakta, olanları da sökmektedir.

Bu baskı, zulüm ve sömür bireysel patlamalara yol açmıştır. Patron, çeşitli yollarla bu bireysel çıkışları bastırmasını başarmıştır. Bu yenilgiler ve başka fabrikalardaki işçilerin deneyleri, patrona karşı mücadelesinin ancak birli-

ğinde yürütülebileceğini göstermiştir. İşçiler ilk adım olarak bir sendikada örgütlenmenin gerektiğini kavramışlardır. Patron bu kez işçilerin sendikalaşma talebini bir polis sendikası işyerine getirerek karşılamaya çalışmıştır. Ilgız Aykutlu'nun sendikası işyerinde çalışan işçiler adına toplu iş sözleşmesi imzalama yetkisini almış ve işçileri satmıştır.

Ekonomik mücadelede bu tür "satış" olaylarına çok rastlanılır. Böyle durumlarda işçiler toplu sözleşme döneminin sona ermesini beklerler. Sendikadan ayrılıp başka bir sendikaya girerler.

Mintax'da buna gerek kalmadı.

Mintax işçisi, mücadelesinin yalnız kendi patronuna karşı değil, tüm patron düzenine, iktidardaki bir avuç zorbaya, oligarşiye karşı olduğunu biliyordu. Kurtuluşunun yolunun devrimden geçtiğini kavramıştı.

Yürekler hep beraber atıyordu. Bütün işçiler polis sendikasının paslı zincirinin kırılması gerektiğine inanıyor. Ilgız Aykutlu'nun sarı sendikası içinde çalışmaları hızlandırıldı. Devrimci işçiler polislerden ve faşistlerden habersiz olarak örgütlendiler.

21.11.1976 günü Kimsan İş sendikasının olağanüstü genel kurulu toplandı. Patron uşakları ve polisler neye uğradıklarını anlamadılar. Kimsan İş içinde oluşan muhalefetten, işçilerin birliği düzeyinde haberi degillerdi. Evdeki hesaplar çarşıya uymadı. Polisler ve patron uşakları sendikadan kovuldu.

MINTAX SÖZLEŞMESİ

Devrimci işçilerin sendika yönetimini ele geçirdikleri ve sendikayı polislerden temizledikleri sırada Mintax işyerinde çalışan işçiler adına daha önce imzalanmış toplu iş sözleşmesi bitmek üzereydi.

Kimsan İş'in yeni yönetimi bütün kanunî formaliteleri/taammüde ve İstanbul Bölge Çalışma müdürlüğünden, Mintax işyerinde çalışan işçiler adına toplu iş sözleşmesi imzalama yetkisinin kendisinde olduğunu gösteren yetkiyi aldı.

Patron bu durumdan hiç mi hiç hoşnut değildi. Polis sendikasıyla oturup kısa sürede toplu sözleşme imzalamaya, istediği maddeleri kabul edip, istemediklerini kabul etmemeye alışmıştı. Düşüştüğü bu zor durumda yardımına Yersuvat Hukuk Bürosu yetti.

Yersuvat Hukuk Bürosu, 163 patronun vekili durumunda. Toplu sözleşme düzeninin her türlü üç kağıdını bilen avukatlar-

dan oluşmuştur. Bu büro, işveren adına toplu sözleşme görüşmelerine katıldı. Büronun söhbi ve yöneticisi Hüseyin Yersuvat ise aynı zamanda polis Ilgız Aykutlu'nun yakın dostudur.

Patron Ahmet Sürü "Dürüst", polis Ilgız Aykutlu ve danışman Hüseyin Yersuvat, Mintax işyerinde Kimsan İş sendikasını söküüp atabilmek için yoğun çabalara girdiler. Ekonomik-Demokratik mücadeleyi tutarlı bir şekilde veren, işçilere gerçek sınıf bilinci veren ve gerçek kurtuluşun iktidar mücadelesinde olduğunu öğreten bir sendika hem patronların, hem polislerin, hem de parazitlerin çıkarlarına ters düşüyordu.

Patronlar cephesinin saldırıları başlandı.

Ilgız Aykutlu, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Birinci Şube Sendikalar masasından, "sendika çıft basıdır" diye bir karar çıkarttı. Bu karara dayanarak, Hüseyin Yersuvat, işçilerin sendika aitalarını kestirtmemeye başladı. İşveren de işçilere her türlü baskıyı uyguladı. Toplu iş sözleşmesiyle işçilere verilmiş bir hak olan yemeklerin kalitesi düşürüldü. İşçilerin birlik-beraberliği bozulmaya çalışıldı.

İşçiler, patronun bu çabalarına iki günlük yemek boykotuyla karşılık verdiler. Bir tek kişi bile yemek yemedi. Yemek salonunda yalnız patron kaldı.

Tüm çabaların başarısızlıkla sonuçlanması, işçilerin devrimcilerin öncülüğünde bölünmeden mücadele vermeleri karşısında, patron mücadelesinde geri bir adım atmamak zorunda kaldı. Kimya işkolundaki en iyi sözleşme Mintax işyerinde imzalandı.

TOPLU SÖZLEŞMEYLE NE TÜR HAKLAR ALINDI?

-Haftalık çalışma süresi 48 saatten 42.5 saate indirildi. Ücret ödemeleri 48 saat çalışılmış gibi yapılacak.

-Fazla çalışma ücreti % 100 zamlı ödenecek.

-Kıdem tazminatı, çalışılan her yıl için 40 günlük ücret üzerinden hesaplanarak ödenecek.

-Kendi isteğiyle işten ayrılanlar kıdem tazminatını alabilecekler (çalıştıkları her yıl için 30 günlük ücretleri tutarında.)

-Aylıklara iki yılda toplam 3600 lira zam yapıldı (birinci yıl 1800 TL, ikinci yıl 1800 TL.)

-İşçilere her yıl 4 aylık maaşları tutarında ikramiye ödenecek.

-Bunların dışında 1600 TL doğum yardımı, 4000 TL evlenme yardımı, 1250 TL yekacek yardımı, 1600 TL askerlik yardımı, 50 TL çocuk parası ve başka sosyal yardımlar da yapılacaktır.

POLİTİK MÜCADELE ESASTIR

Mintax işçileri üç cepheye başarılı bir mücadele verdiler. Ekonomik demokratik mücadelede önemli adımlar attılar. Birbirine tutkun, birlik içindeki yığıt işçilerin sadece kendi işyerlerinde sağladıkları birlikte bile neler yapabileceklerini gösterdiler.

Ama bu mücadele yığıt Mintax işçilerine bazı gerçekleri bir kez daha kanıtladı. Ekonomik mücadele verirken karşlarına sürekli olarak devlet gücü çıktı. Patron işçilerle kendisi başedemediği zamanlarda, kendi örgütlü gücü ve baskı aracı olan devleti araya soktu. Mintax işçileri olduğu kadar, civar fabrikalardaki işçiler de kanunların kimin kanunları olduğunu bir kez daha gördüler. Kanunlara göre bir grev yapabilmek için ne kadar formalite koşulunu, kaç gün bekleme gerektirdiğini, buna karşılık patronun nasıl olup da istediği zaman fabrikayı kapatıp bütün işçiyi sokağa dökebildiğini gördüler.

Toplu sözleşmelerle günlük derterlerinin hiçbirinin köklü olarak çözümlenmediğini ve çözümlenmeyeceğini anladılar. Ekonomik mücadeleyle sömürüyü ortadan kaldıramayacaklarını ancak geçici olarak azaltacaklarını gördüler. Her şey oligarşinin elindeydi. Fiyatları istediği gibi artırabiliyordu. Alınan ücret zamları, kıss bir süre sonra eriyip gidiyordu.

Mintax işçileri, gerçek kurtuluşun çalışılan emeklerinin tam karşılığını aldıkları bir düzeni kurmakta olduğunu gördüler. Bunun için de iktidara geçmek gerekiyordu. İktidardaki bir avuç sömürücü, ellerindeki tüm imkanları kullanarak, emekçilerin sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesine engel olmaya çalışacaktı. İktidar alınmadan, bütün kanunları emekçilerin lehine değiştirilmeden, böylece de patronların elinden fabrikaları, toprak ağalarının elinden toprakları almadan sömürüyü ortadan kaldırmak mümkün değildi. Sömürü olduğu sürece de, derterimize derman bulunamayacaktır.

Mintax fabrikasının yığıt işçileri iste bunları öğrendiler, evlerde, kahvelerde bu öğrendiklerini diğer işçilere ve emekçilere anlattılar.

YAŞASIN KIMYA İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
DEVİRİMCİ İŞÇİLERİ SENDİKA YÖNETİMİNE GETİRMEK İÇİN, İLERİ, İŞÇİ SİNIFI ÜZERİNDEKİ REFORMİST-REVİZYONİST ETKİLERİ KIRMAK İÇİN, İLERİ, EN GENİŞ KİTLE ÇALIŞMASI İÇİNDE EN DAR KADRO ÇALIŞMASI YAPMAK İÇİN, İLERİ.

İŞYERLERİNDEKİ ÖNCÜ İŞÇİLERİ KADROLAŞTIRMAK İÇİN, İLERİ!

"İLERİ DEMOKRASI" BURJUVA DEMOKRASİSİNİN SINIRLARININ SOSYAL DEMOKRATLARLA İŞ BİRLİĞİ YAPAN İŞÇİ SINIFI TARAFINDAN, BİR SÜRECİN İÇİNDE GENİŞLETİLECEĞİ, BİR İÇ SAVAŞA GEREK KALMAKSIZIN TEKELCİ KAPİTALİSTLERİN FAŞİZM ÖZLEMLERİNİN ENGELLENİCEĞİ (FAŞİZME GEÇİT VERİLMEMEYİCEĞİ), DEVLETİN TEKELLERİN ELİNDEN GERİ ALINACAĞI BİR AŞAMADIR. BÖYLECE, SOSYAL DEMOKRATLARLA BİRLİKTE PARLAMENTODA ÇOĞUNLUK ELDE EDİLEREK SOSYALİZME ULAŞILABİLECEĞİ ÖNERİLMEKTEDİR..

İLERİ DEMOKRASI TEZİ NEDİR?

İleri demokrasi, gelişmiş kapitalist ülkelerde, sosyalizme barışçıl yoldan geçişin şartlarını hazırlayacağı öne sürülen bir ara aşamadır. Bu ara aşamada komünistler sosyal demokratlarla işbirliği yapar ve onlara anti-tekelci cepheyi oluşturmaya, devlet finans oligarşisinin elinden kurtarmaya, barış, demokrasi, bağımsızlık ve toplumsal ilerleme doğrultusunda gelişmeler sağlayarak sosyal demokratlarla birlikte sosyalizme parlamentoda çoğunluk elde ederek varmaya çalışırlar.

"İleri demokrasi" şeklinde sunulan ara aşamada burjuva demokrasisinin sınırları bir süreç içinde genişletilecek, bir iç savaşa gerek kalmaksızın, tekeli kapitalistlerin faşizm özemleri engellenecek (faşizme geçit verilmeyecek); devlet tekel lerin elinden alınacaktır. Sosyal demokratlarla bu işbirliğinin somut hedefleri olarak savaşların önlenmesi, silahsızlanmanın sağlanması, silahlanma harcamalarının halin ihtiyacından karışılması ve yaşam düzeyinin yükseltilmesine harcanması, tekelin ve özellikle çözümlü tekelin elinden devletin geri alınması, ordu ve polis demokratik güçlerin denetim altına alınması konulmaktadır.

İleri demokrasi tezi, modern revizyonistler tarafından, oldukça gelişmiş bir proletaryası olan ülkeler için savunulmaktadır. Devrimci Yol'un 4. sayısında yayınlanan "Kapitalist Olmayan Yol" yazısından da hatırlanacağı gibi, Sovyet ideologları "üçüncü dünya" ülkeleri için sosyalizme geçişin ilk aşaması olarak işçi sınıfının önderliğine gerek duymayan bir kapitalist olmayan yol tezinin öneriyorlar ve kesinlikle devrim teorisini reddediyorlardı. Bu tezin birçok ülkede iflas etmesi nedeniyle, 1969 Zirve Konferansında son şekliyle formüle edilen İleri demokrasi tezi, "üçüncü dünyada" sayılan Şili, Seylan (Sri Lanka), Hindistan, Türkiye gibi oldukça gelişmiş bir proletaryası olan ülkeler için de önerilmektedir. Fakat genel hatlarıyla söylemek gerekirse, İleri demokrasi tezi, gelişmiş bir işçi sınıfı hareketi içinde sosyal demokrasisinin etkinliğini sürdürdüğü gelişmiş kapitalist ülkeler için, Sovyetler Birliği'nin yarattığı "uluslararası yumuşama ve işbirliği" havası içinde barışçıl geçişin şartlarını yaratacağı öne sürülen bir tezdir. Sovyet ideologları, "dünya ilerici hareketini" güçlendirerek ve "reformlar" aracılığıyla ve sosyal demokratları destekleyerek bu işi başaracaklarını iddia ediyorlar.

Bugünkü Sovyet ideologlarından birisi tarafından yazılmış "İleri Bir Demokrasi İçin Solun Güç Birliği" kitabında şöyle denilmektedir:

"Komünistler ve sosyal-demokratlar, işçi sınıfı hareketinin bu iki partisi, 50 yılı aşkın bir süredir aynı yollardan ilerlemektedir." (s.89)

"İşçi sınıfı hareketinin her iki partisi de, barış ve demokrasi uğruna eylem birliği yapılması sorununa, önceden görülmemiş bir biçimde ilgi duyuyorlar." (s.81)

Revizyonistler, görüldüğü gibi, sosyal demokratlarla yaptıkları bu sınıf uzlaşma-

sına teorik temeller oluşturma çabası içinde, son analizde burjuvazinin ve hatta tekeli burjuvazinin ideolojisi olan sosyal demokrat partileri, "işçi sınıfı hareketinin partisi" olarak sunmaya başlamışlardır.

Revizyonistler eskiden sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olduğunu savunurken Marx'ın 1872 yılında Amsterdam'da Hague Kongresinde yaptığı konuşmada Amerika, İngiltere ve belki de Hollanda için barışçıl geçişin mümkün olabileceği yolundaki sözlerini evrenselleştirmişlerdir(1)

Lenin, çeşitli yazılarında ve özellikle Devlet ve İhtilal kitabında, revizyonizmin tezlerine cevap verdi. Militarizmin ve bürokrasinin yerleştiği Amerika ve İngiltere gibi ülkelerde de barışçıl geçiş olanaklarının ortadan kalktığını belirtti. Bir yazısında şöyle dedi:

"Kapitalizmden sosyalizme geçişin zor kullanmadan ve diktatörlük olmaksızın başarılabilirliğini sanmak son derece aptalca ve ötopik bir şey olacaktır." (Sovyet Hükümetinin Acil Görevleri) Barışçıl geçişin olanaksızlığı bu kadar açık bir şekilde konulduktan sonra, modern revizyonistler "zaman ve mekânın değiştiğini" İleri sürece ince tahrifatlarla girmektedirler.

Modern revizyonistlerin İleri demokrasi tezi, sosyalizme devrimci geçişi reddetmenin oportünistçe sunulmuş ince bir şeklidir. Modern revizyonistler, sosyalizme geçişin "devrim" yoluyla olacağını açıkça reddetmemekte, bu sorunun "her ölkinin somut koşullarına göre belirleneceği" şeklinde konuşmaktadırlar. Modern revizyonistler, Marksizmin evrensel bir tezi olduğunu özetlemeye "revizyona" tabii tutmaktadırlar. Sosyalizme barışçıl olmayan yoldan geçiş reddedilmektedir. Ama uğruna mücadele edildiği söylenen şey, barışçıl geçişin şartlarını yaratacağı İleri sürülen İleri demokrasidir.(2)

Barışçıl geçiş tezinin utangaçça savunulması, parlamento konusunda Leninist tezlerin tahrifatını da beraberinde getirmiştir. Leninizme göre, parlamento, sınıf savaşında temel mücadele gücündendir ve burjuvazinin çıkarına işleyen bir organı kitlelerin gözünde açığa çıkarmak ve bir körsü olarak kullanmak için değerlendirilebilir. Modern revizyonistler, bu tezin dayandığı koşulların da günümüzde değiştiğini, parlamentoda mücadelenin temel mücadele olarak alınabileceğini ve "devlet aygıtının bileşiminin" bir süreç içinde değiştirilebileceğini İleri sürüyorlar.

"İşçi sınıfı, halkın çoğunluğuna dayanarak ve kapitalistler ile toprak ağalarıyla uzlaşma politikasını bırakmayan oportünist unsurlara şiddetle karşı koyarak; gerici, halk düşmanı güçleri bozguna uğratabilir, parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanabilir ve parlamentoya burjuvazinin sınıf çıkarlarına hizmet eden bir araç olmaktan kurtarır emekçi halka hizmet edecek bir araç haline dönüştürebilir." (1960 Zirve Konferansı Bildirisi, 4 Toplantı Özet Yay., s. 88-89)

"Komünistler, devrimin barışçıl gelişimi için savaşım vermenin araçlarından biri olarak, işçi sınıfının çıkarlarını temsil eden ögeleri kerte kerte içine sokarak devlet aygıtının bileşimini değiştirmeyi görüyorlar. Komünist partiler böylece... polis, orduyu, özel servisi (CIA, MIT, KontraGerilla gibi) kastedildiğini (YD) denetleyebilirler." (Zaradov, a.g.e., s. 210)

İleri demokrasi tezi, sınıf uzlaşmacılığının ve reformizmin parlak görüntüler altında sunulduğu yeni biçimdir. İleri demokrasi tezinin artık düzenin bir parçası haline gelen ve proletarya diktatörlüğüne reddeden "Avrupa komünizminden" özde fazla bir farkı yoktur.

İLERİ DEMOKRASI TEZİ NE ZAMAN VE NE ŞEKİLDE FORMÜLE EDİLMİŞTİR?

1920'lerden 1935 yılına kadar Komünist Enternasyonal partileri, sınıf uzlaşmacısı sosyal demokratları "sosyal faşist"likle suçladılar. Komünistlerin 1935 yılında toplanan 7. Kongresinde sosyal demokratlara karşı sürdürülen bu politika değiştirildi. Anti faşist cepheye komünistlerle sosyal demokratların iş birliği yapmaları gerektiği kabul edildi.

Dimitrov bu kongreye sunduğu raporda, bu iş birliğinin sosyalizme parlamento yoluyla geçişi sağlayacak bir geçiş dönemini amaçlamadığını konuyu böyle sunmanın "sahtekarlık" olduğunu vurguladı; "işçilere bir diktatörlükten başka bir diktatörlüğe barışçıl parlamento gezilmesi hayalini aşılacak için burjuvazi diktatörlüğüne proletarya diktatörlüğü arasında özel bir 'demokratik ara aşama' " kurmaya çalışan sağcı oportünistleri kıyasıyla eleştirdi. (Bak., Dimitrov, Seçme Eseler, Cilt I, "III Enternasyonalın VII. Kongre Raporu", özellikle s.251)

Bugün Sovyet ideologları, Komintern'in 7. Kongresinde alınan tavrı sınıf uzlaşmacılıklarına ideolojik temel olarak sunmaya çalışıyorlar. Kongre kararlarını tahrif ediyorlar. Faşizme karşı mücadelede sosyal demokratlarla iş birliği tezinin, sosyalizme barışçıl yoldan geçişin şartlarını yaratmak ve sosyalizme geçmek için sosyal demokratlarla iş birliği şeklinde bir teze dayanık yapmaya çalışıyorlar.

Bu konudaki düşünceleri ayrıntılarıyla 1960 yılında işçi ve komünist partilerinin Moskova Zirve Konferansı Bildirisinde yer aldı. Daha sonra, SBKP'nin 1961 yılında yapılan 22. Kongresinde SBKP programı değiştirildi ve "geniş demokrasi" şeklinde formüle edilen bu teze önmül yer verildi. 1969 yılında Moskova'da yapılan işçi ve komünist partileri toplantısında bu tez daha da geliştirildi ve "İLERİ DEMOKRASI" (veya "ilerici demokrasi") tezi uluslararası revizyonist literatürde yerleşti.

Sovyet revizyonistlerinin barış içinde bir arada yaşama ve uluslararası yumuşama (détante) tezlerinin 1970'lerde daha da geliştirilmesi, sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ekonomik-politik-kültürel ilişkilerin hızla artmasıyla da başı gitti. 1975 yılında Sovyetler Birliği'nin çabalarıyla Helsinki'de Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Toplantısı yapıldı. Revizyonist partilerin ilke işi sınıflar mücadelesindeki uzlaşmacılığın temsil eden "ilerilemeçilik" ve "ileri demokrasi", uluslararası piyanda sosyalist ülkelerle emperyalist ülkelerin hakim sınıflarının daha da açık bir şekilde uzlaşmasıyla beraber gelişti, ve bir diğerini destekledi.

Sovyet kaynaklarında komünistlerle sosyal demokratlar arasındaki "başanlı" işbirliğine örnek olarak Şili, Seylan ve Hindistan verilmektedir. (Bak., Solun Güçbirliği) Gerçeklikte ise bugün TKP'nin Türkiye acentalarını yaptığı "İleri demokrasi" tezinin hic bir başarılı örneği yoktur.(3)

Modern revizyonistlerin bu tezi sınıf uzlaşmacısı sosyal demokratlara (burjuvaziye) ve dünyadaki güçler dengesini fazla bozmak istemeyen Sovyetler Birliği'ne yaramıştır. Bu tez, Lenin'in devlet devrim ve demokrasi tezlerinin inkarıdır.

İLERİ DEMOKRASI VE "K" P

Kendisine Türkiye Komünist Partisi diyen mülteci grubu, modern revizyonizmin Türkiye Sol hareketi içindeki tutarlı bir temsilcisidir. Dünya tahilleri de, bu nedenle, Sovyet revizyonistlerinin dünya tahillidir.(4)

TKP'iler, dünya devrimci hareketini geliştirmenin yolu olarak Sovyetler Birliği'nin mücadelesinin desteklenmesini görüyorlar. Bu açıdan da, geribıraktıkları ülkelerdeki devrimci hareketleri, Sovyetler Birliği'nin dış politikasına bağımlı kalıyorlar.

TKP, 1973 yılı mayıs ayındaki yönetim değişikliği kadar kapitalist olmayan yol tezinin benimsiyordu. 1969 yılında Uyan Yayınları adı altında basılan ve yurtdışından Türkiye'deki çeşitli adreslere gönderilen Milli Demokratik Devrim ve İçyüzü broşüründe şöyle deniyordu:

"Bizde anti-emperyalist mücadele daha şimdiden anti-kapitalist bir eğilim taşıyor ve kapitalist olmayan bir gelişme yolu doğrultusuna yönelmiş bulunuyor." (s.20)

TKP uzun yıllar yurtdışında küçük bir mülteci grubu olarak kaldı. Türkiye'de olan bir çok olay dışardan sahip çıktı. Fakat 1971-72 yıllarındaki olaylar, TKP'nin de yeni şartlara uygun bir atılımı girmesine yol açtı. "Partiyi kör çıkmazdan çıkarmak için, Merkez Komitesi Politik Bürosu 24 Mayıs 1973'te özümleyici kararlar aldı. Partinin yönetiminde değişiklikler yapıldı." (İ.Bilen, "Konya Konferansı Raporu", Atılım, No. 40)

Bu yönetim değişikliği, artık iflas etmiş olan kapitalist olmayan yol tezinin yerine İleri demokrasi tezinin konmasını da getirdi. 1974 yılı ocak ayında birinci sayısı çıkan Atılım dergisinde ve hazırlanan yeni programda İleri demokrasi tezi Türkiye'ye uyarlanmaya çalışıldı.

Bu değişiklik yapıldıktan, kapitalist olmayan yol tezinin hiçbir birakıldığı yolunda tek kelime açıklama getirilmedi.

TKP kaynaklarında "İleri demokrasi" tezi yeterince açıklanmamaktadır. Tezin kavranmasında da bazı iç tutarsızlıklar söz konusudur. Sovyet revizyonistleri tarafından "sosyal demokratlarla sosyalizme barışçıl yoldan geçmenin şartlarını yaratmak ve sosyalizmi parlamentoda çoğunluk sağlayarak kurma" tezi, ulusal demokratik devrim (milli demokratik devrim) bütünlüğüne çalışılmaktadır.

"İleri demokrasi", modern revizyonistlerin koyduğu şekliyle burjuva demokratik devrim sürecini tamamlamış ülkelerde sosyalizme barışçıl yoldan geçişin şartlarını yaratmaya yönelik bir ara aşamadır. TKP ise Türkiye'de demokratik devrim sürecinin tamamlanmadığını kabul etmektedir. Eskiden savunulduğu kapitalist olmayan yol tezi, demokratik devrimi (Leninizmin kesinlikle devrim teorisini inkar ederek) tamamlanacağına iddia ediyordu. Bu tezden bir günde vazgeçilmesi TKP ideolojisinin zor durum-

MOKRASİ

E

KP

T.K.P. SAVUNDUĞU "İLERİ DEMOKRASİ" TEZİ İLE HER ŞEYİ SSCB DESTEĞİNDEKİ BİR EKONOMİK GELİŞMEYE, "ULUSAL BURJUVAZİNİN" (CHP'NİN) SİYASİ ETKİNLİĞİNE BAĞLAMAKTADIR..

T.K.P. ELEŞTİRİSİNİ MODERN REVİZYONİZMİN ELEŞTİRİSİNDE AYRI TUTANLAR, GERÇEKTE T.K.P.'Yİ ELEŞTİRMİŞ OLAMAZLAR. MODERN REVİZYONİZMİN DÜNYA TAHLİLLERİNİ ELEŞTİRMEK VE T.K.P.'NİN SUÇUNU YALNIZCA ONUN "ŞABLONCU" OLUŞUNDA GÖSTERMEK, ÜLKEMİZE ŞABLONU ÇIKARILAN GÖRÜŞÜN GENELİNDE DOĞRULAR TAŞIDIĞI, FAKAT ÜLKEYE UYARLAMASININ "MEKANİK" OLDUĞU ŞEKLİNDEKİ BİR SAKAT DÜŞÜNCEYİ DE AÇIĞA ÇIKARIR...

da bırakmış ve ulusal demokratik devrim ile ileri demokrasi tezlerini uzlaştırma yolunda başarısız çabalara yol açmıştır. TKP, bugün ileri demokrasiye ulusal demokratik devrimi tamamlama görevi yüklenmektedir.

"Ulusal demokratik devrim bütün ulusal, anti-empyalist, demokratik güçlerin egemenliğinde ve işçi sınıfının geniş ölçüde katıldığı bir hükümet eliyle başarılabilecektir." (Atılım, No.18, s.7)

TKP'nin Türkiye Devrimci Hareketine ve dünya devrim güçlerine ihanet etmesi gerçeği, ortaya koyduğu ileri demokratik hükümetin yapısında da açık bir şekilde gözlenebilir. Sovyet kaynaklarında "komünist partisinin ve sosyal demokrat partinin (her ikisi de işçi sınıfı hareketinin partisidir) ortaklığı" olarak sunulan ileri demokratik hükümet yerine "ulusal burjuvaziye" büyük yer tanınan ve "işçi sınıfının geniş ölçüde katıldığı" bir yapı savunulmaktadır.

İLERİ DEMOKRASİ VE CHP

TKP'iler, kapitalist olmayan yol tezini ileri demokrasi teziyle içiçe sokma çabalarında revizyonizme bir katkıda bulunmaktadırlar.

Revizyonistlere göre, gerek kapitalist olmayan yol, gerek ileri demokrasi aracılığıyla sosyalizme geçiş iki aşamadan oluşur. TKP revizyonistleri, bu iki tezi birleştirme çabasıyla üç aşamalı bir geçiş teorisini geliştirmektedirler.

Birinci aşama, "ulusal burjuvazinin partisini" olduğunu iddia ettikleri CHP iktidarında. CHP iktidarı ileri demokratik düzen değildir. CHP iktidarı 141 ve 142. maddeleri kaldırarak, Türkiye Komünist Partisine legalleşme imkanı sağlayacaktır. TKP, "ulusal burjuvazinin" kendisine bahşettiği bu imkanlarla kitleler içinde çalışmaya başlayacak ve 1981 seçimlerinde parlamentoda grup kuracaktır. TKP böyle güçlenince, (Sovyetler Birliği'nin yardımıyla ve TKP'nin muhalefetiyle daha sola kayacak olan) CHP ile ortak hükümet kurulacaktır. Bu hükümet gelişimin ikinci aşaması, yani ileri demokrasi aşamasıdır. Bu aşamada, "böylece ulusal demokratik devrim başarılabilecektir." Üçüncü aşama olan sosyalizme geçiş ise Sovyetler Birliğiyle geliştirilen ilişkiler sayesinde bir süreç içinde parlamentoda çoğunluğu sağlayarak gerçekleştirilecektir.

TKP'nin bu çizgisi, proletaryanın siyasi hareketini burjuvazinin kuyruğuna taktır.

TKP'nin bu revizyonist amaçları onun devlet, demokrasi, ordu, parlamento, ulusal sorun ve örgüt konusundaki görüşlerini belirlemektedir. Yazımızın son bölümünde TKP'nin bu konudaki anti-leninist çizgisinin sergilenmesi TKP eleştirisi bakımından yeterli olacaktır.

TKP, devleti sınıfsal özünden ayırmakta ve devlet kurumlarından "gerici unsurların" tasfiye edilmesinden söz etmektedir. TKP, sosyalizme geçiş hükümeti değişiklikleriyle bir süreç içinde başarılı yoldan başarılacak bir olay olarak ele almaktadır. Halbuki sosyalizme geçiş, devletin niteliğinin devrimci bir şekilde değiştirilmesi olmaksızın başarılamaz.

TKP, demokrasi sorununa anti-leninist bir tavırda yaklaşmaktadır. Türkiye gibi emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerde faşizmin devletin kurumlarından

kaynaklandığı oligusunu reddetmektedir. Siyasi demokrasinin (olmayan burjuva demokrasininin) sınırlarını genişletme çabasına ileri demokrasiye ve oradan sosyalist demokrasiye ulaşabileceğini iddia etmektedir.

Siyasi demokrasinin genişletilmesi ile sosyalist demokrasinin kurulması iki farklı boyuttur. Devrimciler elbette demokratik hakları korumak ve yeni mevziler elde etmek için mücadele verirler. Ne var ki, demokratik halk iktidarı koşullarının, yani halk demokrasisinin kazanılması için mevcut devlet yapısının devrim yoluyla değiştirilmesi zorunludur.

TKP, Türkiye'de faşizmin geriletilmesi ve demokrasinin peyderpey yerleştirilmesi için "savaşım" verdiğini söylemektedir. Faşizmin tirmanmasına engel olmaya çalışmaktadır. Bunun için tek yaptığı şey, "ulusal burjuvazinin partisini" olduğunu iddia ettiği CHP'yi desteklemektir. Faşizme karşı aktif mücadeleyi reddetmektedir.

TKP, Türkiye'de orduyun gerçekte anti-empyalist olduğunu, ulusal kurtuluş savaşında "memleketi dalaş emperyalistlere karşı" kuruluğunun, orduyun görevinin "emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmak" (Atılım, No.14 s.8) olduğunu ileri sürmektedir.

Böylece, egemen sınıfların baskı kurumlarından biri olan ordu, TKP'nin kendisine bahşettiği "ilerici" misyonla, muhtemel bir "ilerici" cunta aracılığıyla, ileri demokrasinin yolunu açan "yuvruğu" şeklinde değerlendirilmektedir.

TKP ulusal soruna da son derece oportünist bir tavırla yaklaşmaktadır. Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını reddetmemektedir. Ancak sosyalizme geçiş için, daha doğrusu Sovyetler Birliği'nin dış politikası doğrultusunda hareket edilebilir için bel bağladığı Cumhuriyet Halk Partisi ve orduyun bu konudaki hassasiyetini de bildiğinden, 1977 şubatına kadar çıkan tüm yayın organlarında bir taraftan "Türk kadınları, Türk emekçileri, Türk komünistleri" derken, diğer taraftan Kürt halkına verecek hak ve özgürlükleri "Türkiye Cumhuriyeti Anayasası" ile kısıtlamış ve böylece ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını reddetmiştir. Şöyleki:

"TKP, Kürt halkına tam demokratik, eşit anayasal haklar tanımaması, kendi dilinde okuma-yazma olanaklarının sağlanmaması için savaşıyor." (Atılım, No. 19.)

"TKP, Kürt halkının demokratik ve anayasal haklarını savunurken, memleketin birliğini de sağlamak amacıyla hizmet etmektedir." (Atılım, No. 2)

TKP'nin görüşlerini uzun boyu eleştirmek hem mümkün değildir hem de gereksizdir. Mümkün "değildir", çünkü yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız tezlerinde dahi, sürekli olarak muğlak, belirsiz ve nereye çekersen oraya gidebilen ifadeleri kullanması hakim özelliğindedir. Gereksizdir, çünkü modern revizyonizmin bütünsel bir eleştirisi bu görevi fazlasıyla görmektedir. Kırıldan fazla kiracı olan TKP'iler SBKP revizyonizmine büyük bir "momin"likle bağlıdır. Östelik, onların teorik ve ideolojik sefaletlerinden ziyade sahip oldukları toplumsal işlevlerine kısaca göz atmak, onların en mükemmel teşhirine hizmet edebilir.

TKP "toplumsal ilerleme" doğrultusunda "ileri demokrasi"yi hedef olarak gösterirken kaba bir determinist çizgisinin, kendiliğinden oluşan savunuculuğunu yöklenmektedir. Her şey SSCB desteğinde bir ekonomik gelişmeye, "ulusal burjuvazinin" (CHP'nin) siyasi etkinliğine bağlanmaktadır. Savunduğu görüşler, burjuvaziye ulaşacağı değil, burjuva devlet iktidarını yetkinleştirip geliştirmeye hizmet eden görüşlerdir.

Lenin, ezici sınıfların egemenliklerini güvenli altına almak için iki sosyal fonksiyona, celtatin ve papazın fonksiyonuna ihtiyaç duyduğunu söylerdi. İşte TKP'nin sahip olduğu toplumsal fonksiyon da "papazın fonksiyonu"ndan başka bir şey değildir. Oligarşinin faşist baskı ve terörü, sömürsü karşısında emekçileri "tesellik etmek" onlara sıkıntılarını ve fedakarlıklarını azaltacak bir "umudu" (kendisini de değil, CHP'yi) süreklilik içinde tutmak...Lenin bu fonksiyonun şu sonuçlarını vurguluyordu: "Böylece sınıf egemenliği sürdürülürken onların sınıf egemenliğiyle uzlaşmasına, devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflamasına ve devrimci azmin yıkılmasına çalışılır..."

DİPNOTLAR

(1) Marx-Engels, Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm, İng. metin, Moskova, 1972, s. 84-85. Marx aynı metinde, kıta Avrupasında "emeğin iktidarını kurmak için zora başvurmak zorunda kalacağız" demektedir. Revizyonistler bu söz de tahriif ederek Marx'ın zor kullanımını Kıta Avrupası ile sınırladığını öne sürdüler. Lenin revizyonistlerin bu çarpıtılmasına da gereken cevabı vererek şunları yazdı: "Marx vardığı sonucu Kıta Avrupası ile sınırlandırmıyor. 1871'de İngiltere, henüz katıksız kapitalist, ama millitarizmin, büyük çapta bürokrasinin bulunmadığı bir ülke örneği iken, bu, kolayca anlaşılır. Onun için Marx, o zaman, hazır devlet cihazını yıkmak ön şartı olmadan İngiltere'de bir devrimin, hatta bir halk devriminin mümkün görünüşüne ve mümkün olduğuna karar veriyor. Şimdi, 1917 yılında, birinci büyük emperyalist savaş çağında, Marx'ın bu sınırlaması ortadan kalkıyor. Yer yüzündeki anglo-sakson 'özgürlüğünün' en büyük ve son temsilcileri olan İngiltere ile Amerika millitarizmin ve bürokrasinin ettiği haksızlıklar bakımından bütün Avrupadakilere içinde etkisiz her şeyi kendine bağımlı kılan, baskısıyla her şeyi bunaltan bürokratik-millitarist bir kurumun pls, kanlı batağında saplanışlarıdır. Şimdi İngiltere ile Amerika için 'hazır devlet cihazının' yıkılıp yok edilmesi... gerçek her türlü devrimin ön şartını teşkil ediyor!" (Devlet ve İhtilal, Lenin)

(2) Bu konuda Zaradov şöyle diyor: "Kapitalist ülkelerdeki birçok komünist ve işçi partisi, proletaryanın, iktidarı barışçıl araçlarla, parlamento yoluyla alabileceğine inanıyor. Bununla birlikte, iktidarı barışçıl fethi planı, bir silahlı savaşımı dışlamamaktadır. Burjuvazi direnir de işçi sınıfına karşı silaha sarılırsa, proletaryaya da şiddete şiddetle karşılık vermek,

toplumun kapitalizmin boyunduruğundan kurtuluş koşulu olan egemenliği zorlu bir savaşla ele geçirmek zorunda kalacaktır." (Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, s.355)

(3) Billindiği gibi Şil'de komünistlerin desteklediği Allende hükümeti ABD desteğindeki ordu tarafından devrildi. Seylan'daki (Srilanka) Bandadanaki yönetimi, "İlerici bir görünüm altında halk kitlelerinin üzerinde yoğun bir baskı uygulamıştır ve uygulamaktadır. (Bu konuda Teori Yayınlarından çıkan "Seylan 1971 Ayaklanması" kitabına baş vurabilir.) Hindistan'da modern revizyonistlerin desteklediği Indra Gandi ve Kongre partisinin yaptıkları ve akıbeti ortadadır. Bu sayımda yayınladığımız Hindistan yazısında bu konu da yeterince sergilenmektedir.

(4) TKP'nin Türkiye'deki konumunun eleştirisi, ancak onun bağlı olduğu sistemin, yani SBKP'nin siyasetinde somutlaşan uluslararası modern revizyonizmin bütünsel eleştirisiyle kavranabilir. TKP'nin tezinde yandığı dünya tahillilerinin ayrı bir eleştirisine bu yazımda yer ayırmaya gerek duymuyoruz. Çünkü Devrimci Yol'un 3 ve 4. sayılarından modern revizyonizm eleştirileri bu görevi yerine getirmektedir. TKP'nin siyasi çizgisi modern revizyonistlerden aldığı dünya tahillileriyle tam bir bütünlük oluşturmaktadır. TKP çizgisinde, modern revizyonizme gördüğümüz "iç tutarlılık" -bir kaç istisna dışında- mevcuttur. (Bu istisna'lar, bir kopyacının beceriksizliğine ilikkindir.) Aynı şekilde modern revizyonizmin sahip olduğu tutarsızlıklar da TKP çizgisine yansımaktadır. Örneğin bütün "üçüncü dünya" ülkeleri için kapitalist olmayan yol önerilirken, bu tezi belli ülkeler için geçerli sayılmamakta, bu yüzden TKP de Türkiye için daha önceden önerdiği Kapitalist Olmayan Yoldan vaz geçip İleri Demokrasi'yi savunma durumunda kalmaktadır. Burada altı çizilmesi gereken nokta şudur: Modern revizyonizmin dünya tahillilerini benimsemenin zorunlu sonucu, Türkiye'de de TKP çizgisini savunmaktır. (Tipki ÇKP'ninlikleri savunmanın zorunlu sonucunun PDA'cılığa belirlenmesi gibi.)

Sorunu bu şekilde kökten ele almayanlar, yani TKP eleştirisini modern revizyonizmin eleştirisinden ayrı tutanlar, gerçekte TKP'yi eleştirmiş olamazlar. Modern revizyonizmin dünya tahillilerini eleştirmemek ve TKP'nin suçunu yalnızca onun "şabloncu" oluşunda göstermek fayda vermez. (Tam tersi, ülkemize şablonu çıkarılan görüşün genelleme doğrular taşıdığı, fakat ülkeye uyarlamasının "mekanik" olduğu şeklindeki bir düşüncüyü de açığa çıkarır.) TKP'nin şablonculuğu bir başka noktadır; fakat asıl sorun TKP'nin şablonculuğunu yaptığı uluslararası çizginin genel olarak dünya devrimi özel olarak ülke devrimleri karşısında bir ihanet çizgisi oluşturmasıdır. "Şablonculuğa döşmeden" dahi modern revizyonizmin (yada ÇKP revizyonizminin) bazı görüşlerini ödünç almak, onları ülke gerçekliğine "uyarlamak", devrimci adına, enternasyonalizm adına revizyonizmin kuyruğuna takılmak olur.

(Honduras Devrimci Partisinin 1969 Nisanında toplanan Plenumunda kabul edilen politik çizgi)

ASKERİ YÖNETİM ALTINDAKİ ÜLKENİN SİYASİ DURUMU

Ülkemize askeri diktatörlüğün yerleşmesi bir tesadüf değildir. Bu durum kapitalizmin öncün bunalım devresinde, demokrasi, millî kurtuluş ve sosyalizm için dünya devrimci hareketinin hızla geliştiği bir dönemde, Amerikan emperyalizminin saldırgan politikasının bir sonucudur.

Latin Amerikada emperyalizmin saldırgan politikası Küba devriminin zararından sonra gelişti. Pentagonun direktifleriyle CIA tarafından hazırlanan karşı-devrimci askeri darbeler şeklinde ortaya çıktı. Johnson, ABD militarizminin ve savaş endüstrisi tekelinin temsilcisi olarak, Vietnam Demokratik Halk Cumhuriyetinin bombalanması, Tayland, Laos ve Kamboçya müdahaleleri Güney-Doğu Asya'ya saldırıyı artırdı; İsrail'in Arap ülkelerindeki saldırganlığını teşvik etti ve maddi olarak destekledi; Batı-Almanya'nın İtlikamci politikasını teşvik etti; Dominik ve Panama'ya müdahale planladı, Nixon hükümeti de aynı politikayı yürütmektedir.

Nixon defalarca Küba'ya direkt askeri müdahaleden, bağımsızlığı için kahramanca mücadele eden Vietnam halkına karşı atom silahlarının kullanılmasından yana olduğunu belirtti. Nixon'un şu güne kadar yürüttüğü politika, Amerikan emperyalizminin saldırgan ve savaşçı politikasının devam ettiğini kanıtlamaktadır.

3 Ekim 1963 teki hükümet darbesinden sonra yerleşen askeri rejim emperyalizmin bu ülkelerin sömürsünü arttırmak ve kurtuluş hareketlerini bastırmak için Latin-Amerikada yürüttüğü saldırgan politikasının bir parçasıdır. Bu askeri darbe ile, emperyalizmin, çıkarlarını iyi koruyamayan "Temsilli demokrasiyi" yıktı ve mutlak denetimi altında olan kukla bir hükümet kurdu.

"Hükümet bunalımı" olarak adlandırılan şey, mevcut siyasi partilerin emperyalizmin tekelinde kaldığı sömürsünü kolaylaştırmakla gösterdikleri yetersizlikten başka birşey değil. Ülkemizde bu boşluk askeri diktatörlük tarafından doldurulmakta. Osvaldo Lopez Arreola'nın başında bulunduğu hükümet, ABD ve yabancı güçler tarafından geliştirilmiş, desteklenen, yönetilen ve emperyalist amaçlar için kullanılan gayri-millî bir yönetimdir. Askeri rejim, emperyalizmin ve toprak oligarşilerinin çıkarlarını temsil etmektedir. Emperyalizmin planları askeri diktatörlüğün göçmenliği şakı'ındadır ve bu yönde çalışmalarla çoktan başlanmıştır.

Hükümetin politikası halkımızın Amerikan tekelleri tarafından sömürülmesinin geliştirilmesi, ekonomik bağımsızlığının artması yönündedir. Bürokratlar ve yüksek rütbeli subaylar da bu yağmada paylarını almaktalar.

Askeri rejim işçi ve köylü kitlelerine karşı tutumunda da tenkil politikasıyla ortaya koymakta. İşçi sendikaları ve çalışma merkezlerini denetimi altına almakta, köylülere topraklarından alarak ve idlerini şiddetle cezalandırarak örgütlenmelerini engellemekte. Demokratik hakları özgürlükler çöğnenmekte. Ülkemizde yeni siyasi partilerin kurulması yasaklanmıştır. Muhalefet basınına, matbaca makanelerini tahribata kadar varan baskı metotları uygulanmaktadır. Muhalefet liderleri sık sık askeri mahkemelere sevk edilmektedir. Bu nedenle birçok vatandaş yurt dışında yaşamak zorunda kalmıştır.

Rejimin halka karşı, gayri-millî baskı siyaseti sonucu ekonomik kriz büyüdü, dış borçlar çoğaldı, paramız devalüe edildi, yaşama şartları korkunç derecede zorlaştı ve halk büyük bir hızla seziñete doğru İhild. Ödemeler dengesiñin bozulması vergilerin artması sonucunu doğurdu, bu vergiler de fakir halkın sırtına yüküklendi. Bu ortamda İki büyük işçi hareketi, 1965 ve 1968 grevleri halkın durumdan hoşnutsuzluğunu belirtmeye yeterlidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün Honduras halkı rejime karşı tavırını açıkça almaktadır. Bu hareketleri sonuca İşçi örgütleri ve yöneticilerinin yetersizliği, Partimizin bazı yanlış tutumları ile birlikte daha sağlam bir direniş örgütüne gereğini ortaya çıkardı.

Bizim bu durum karşısında tutumumuz nedir ve halkımızın askeri diktatörlüğe karşı mücadelesini nasıl anlıyoruz?

Şimdiki şartlar içinde devrimci yolu ve amaçlarını ve Partimizin öncü görevini **10/DEVRİMCI YOL/1 TEMMUZ 1977**

● Aşağıdaki yazı, Honduras Devrimci Partisinin 1969 nisanında toplanan Plenumunda kabul edilen politik çizgi raporudur. İlk kez aralık 1969'da Tricontinental dergisinde yayımlanmıştır. Okay Gönensin tarafından Türkçeleştirilen bu rapor DEV-GENÇ'in yaygın organı "İLERİ" dergisinin 1 Haziran 1970 tarihli 3 sayısında yer almıştır. Günümüzdeki bazı tartışmalar ışık tutacağı inancıyla aynen tekrar yayımlanmaya yararlı bulduk.

honduras devriminin yolu

BİZİM GİBİ BURJUVAZİSİ ÇILIZ VE BAĞIMLI İŞÇİ SINIFI ZAYIF VE BASKI ALTINDA KÖYLÜĞÜN ÖNEMLİ YER TUTTUĞU YARI-FEODAL VE BAĞIMLI TARIM ÜLKELERİNDE DEVRİM DURUMUNUN BAZI BELİRTİLERİ AÇIĞA ORTADA ÇIKMA DURUMUNDADIR. YANIL... KLASİK TANIMINA GÖRE TAM BİR DEVRİM DURUMU YOKTUR.

FAKAT PROLETARYANIN PARTİSİ SAĞLAM BİR TAKTİK ÇİZGİ İZLEYEREK SOMUT SARTLARA GÖRE HALKIN ÖRGÜTLENMESİNİ GERÇEKLEŞTİREK VE HER DURUMDA DOĞRU MÜCADELE BİÇİMLERİNİ UYGULAYARAK GÜÇLER DENGESİNDE DEVRİMCI MÜCA

DELE LEHİNE DEĞİŞİKLİK YAPABİLİR SINIF MÜCADELESİNİN EN ÜSTÜN BİÇİMLERİNİ VARMASINI SAĞLAYABİLİR. ÇEŞİTLİ ETKENLER GÖZÜNÜNDE TUTULURSA HONDURAS'TA GERİLLA SAVAŞI HALK SAVAŞININ ÜLKEMİZDE A-LACAGI TEMEL BİÇİMDİR. GERİLLA SAVAŞI HALKI HAREKETE GEÇİRECEK VE YÖNETİCİ SINIFLARIN BÖLÜNÜP ZOR DURUMA DÜŞMESİNİ KOLAYLAŞTIRACAKTIR. GERİLLA SAVAŞLARI UZUN VE ZORLU MÜCADELELERİ GERÇEKLEŞTİRECEKTİR... GERİLLA SAVAŞI DEVRİM DURUMUNUN OLGUNLAŞMASINI SAĞLAYACAK VE DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN ÖB-YEKTİF VE SUBJEKTİF ŞARTLARI GELİŞTİRECEKTİR....

yerine getirebilmesi için, ötesinden gelmesi gereken somut meseleleri tesbit için askeri darbeden bu yana ülkemizdeki sınıf ilişkilerinde meydana gelen değişiklikleri incelememiz gerekir.

Askeri rejim, emperyalizmin Honduras üzerindeki egemenliğinin yeni biçimidir. Bu durum şunu gösterir: Honduras ordu-su, ABD emperyalizminin halkımıza karşı politikasının doğrudan aleti olmuştur. İç ve dış politika bakımından, aslında mevcut düzen korumada birbirlerinden farklı olmayan siyasi partilerin rolünü asgariye indirmiştir.

Askeri diktatörlük, emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi-toprak sahipleri İttifakının yeni bir görüntüsüdür. Askeri diktatörlüğe karşı halkımızın mücadelesi, ABD emperyalizmine karşı mücadeleden ayrı değildir. Emperyalizme ve askeri diktatörlüğe karşı savaş, bazı oportünistlerin ve liberal eğilimli politikacıların söylediği gibi birbirlerinden ayrılmaz.

Emperyalizm-toprak oligarşileri İttifakına karşı bizim İttifakımız, işçi-köylü İttifakı temelinde küçük burjuvazinin emperyalizmle uzlaşmaz, çöçüksiz olan katları ile kuracağımız İttifaktır.

İşçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazinin çeşitli tabakaları devrimimizin (anti feodal, anti-emperyalist bir köylü devrimidir) İtici güçlerdir, fakat bu hiçbir zaman emperyalizmle çelişki olan millî burjuva unsurlarla İttifakı reddettiğimiz anlamına gelmez. Ancak, anti-emperyalist görüşü-ölü bir millî burjuvaziye demokratik programlarını gerçekleştirmesi İtini de bırakmak geril ve oportünist bir politikadır.

Hedefimiz askeri diktatörlüğü, kitlelerin silahlı mücadelesiyle yıkmaktır. Bu, oportünizmin ve kaypak liberallerin emperyalizme tavizci politikalarına temel cevabımızdır.

Askeri diktatörlüğün yıkılması ile gerçekten demokratik, tarım reformunu gerçekleştirecek, ABD tekelinin elinden millî varlıklarımızı alacak, halka egemenliğini İade edecek, költürel ve ekonomik bağımsızlığı sağlayacak, işçiyale yığınların yararına anti-feodal ve anti-emperyalist bir siyaset yürütecek devrimci bir hükümet kuracağız. Diktatörlüğe karşı mücadelede, silahlı mücadeleyle temel biçim olarak almamız diğer legal mücadele biçimlerinden vazgeçmemiz anlamına gelmez.

Partimiz kitleleri, diktatörlüğü yıkmak için uzun ve zorlu bir mücadeleye hazırlamak ve gerekli kadroları yetiştirmekle yükümlüdür. Ayrıca oportünistler ve liberallerle her cephede, teoride ve pratikte mücadeleli İhmal etmemeliyiz.

DEVRİMİN YOLU

Honduras'ın ekonomik ve sosyal gelişimi, İspanyol fethinden beri sömürgeci

ve emperyalist ülkelerin vesayetli altında olmuştur.

İl Dünya savaşından sonra bütün Latin-Amerika ülkelerinde olduğu gibi ülkemizde de devrimci mücadeleye delisti. Bu dönemde halkın, özellikle tarım proleteryanının bilinçlenmesinde Honduras Demokratik Devrimci Partisi ve Komünist Partisi önemli rol oynadılar.

Haiñ Villela hükümetinden sonra 3 Ekim 1963 teki danişıklı askeri darbe İlkede yeni bir aşamayı başlattı. Ordu artık ABD emperyalizminin sömürü politikasının temel kozu olmuştü ve siyasi partiler İnkci plana düşmüştü. Emperyalizm askeri rejimi güçlendirerek, İlkemiz kurtuluş mücadelesi içindeki Latin-Amerika halklarına, özellikle sosyalist Küba'ya karşı kullanmayı amaçlamaktadır. ABD'nin 1965 te Honduras ordusunu Dominik halkına karşı kullanması bu durumu açıkça ortaya koymaktadır. Emperyalizm, Honduras ordusunu kendi halkına karşı da mutlak biçimde kullanmaktadır.

6 Şubat 1965 teki, her türlü hile, baskı ve sindirme metotlarının kullandığı seç-tim, askeri rejime "yasal kurucu meclis" hıvliyetini geçirmeye yaradı. Askeri hükümetin meşrulaştırılması, rejimin temel niteliklerinde hiçbir değişiklik yaratmadı, yani gayri-millî, halk düşmanı ve sahtekar tutumu değişmedi.

Askeri rejimin başa geçişinden beri DIN ve CES örgütleri CIA metotları kullanarak binlerce vatandaşı hapsedilmiş, öldürdüler. Ülkemizde daha önce görülen baskı rejimlerinin hepsini geçen bu rejim en temel özgürlükleri bile çöğnenekte.

Askeri hükümet çeşitli işçi köylü ve öğrenci kuruluşlarına el atarak bunları kendi denetimi altında taşıt kuruluşları haline getirme çabasında. Ülkemizdeki yabancı yatırımlar da sürekli artmakta, teknisyen ve danışman pozundaki ABD ajanları devlete ve özerk kuruluşlara sızmaya devam etmektedir. Yüksek rütbeli subaylar topraklarını çoğaltırken tarım reformunun özü bile edilmemekte, 1968 martındaki seçimler de 1965'tekinden farklı olmadı. Burjuva ve toprak sahiplerinin partileri bile İktidardan nasiplerini alamadı. Kitlelerin İktidara karşı hareketleri şiddetle bastırılmakta. Hükümet, grevleri İsyen hareketleri olarak nitelileyip engellemekte ve yasaklamakta. Ülke hızla enflasyona ve ekonomik krize doğru İhlemekte, halkın yaşama şartları gün geçtikçe kötüleşmekte. Liberaler ve diğer muhalefet grupları çözümlü yolu olarak "Birleşik hükümet" tezini önermekte, Ancak bunun burjuvazi ve toprak oligarşileri denetimindeki diğer siyasi partileri de İktidara ortak etmekten başka bir anlamı yok.

Voz Popular ve Trabajo (kendisine Honduras Komünist Partisi adını veren oportünist örgütün yaygın organı) İse ordunun ve hükümetin demokratikleştiril-

mesini önermekte. Bu öneri, sağ oportünizmin geleneksel "barşçı yolu" "barş için mücadele" İtkilerinin stratejide yansımalarıdır. Zenginleşmekten başka amacı olmayan ve silahlı baskı yoluyla yönetilen bir hükümete karşı bu sloganla çıkmak hiç de gerçekçi bir tutum değildir, gerici karşı-devrimci bir tutumdur çünkü kitlelerde sosyal değişikliğin devrim yolundan geçmeden de gerçekleştirilebileceği kanısını yaratır ve sadece emperyalizmin İşine yarar. Bu durum karşı-devrimci reformist gruba gittikçe yavaşan oportünistlerin İhanetinin küçük bir delilidir. Oportünistlerin "demokratikleşme" liberallerin "birleşik hükümet" ve her ikisinin de "temsilî demokrasiye dönüş" önerileri farklı değildir ve kitlelerin İsteklerine çözüm yolu getirmekten uzaktırlar.

Emperyalizm burjuva partileri ve temsilî demokrasiye değil mutlak denetimi altında tuttuğu orduya güvenmektedir. Emperyalizmin bütün manevraları askeri rejimle mümkün olduğu kadar uzatma siyasetine dayanmaktadır.

Ülkemizdeki duruma tek çözüm yolu, askeri hükümet devrilterek yerine vatandaş devrimci, emperyalizm ve karşı-devrimci mücadeleyi yürütebilecek, kitlelerin meselelerine somut çözüm yolları getirebilecek, İlkely bağımsız ekonomi ve sosyal gelişim yoluna sokacak, Demokrasiyi, millî bağımsızlığı ve giderek sosyalizmi kuracak bir yönetimin gelmesidir. Emperyalizm ve askeri hükümet Honduras halkına bütün legal ve başçı mücadele yollarını İtkamış-tır, bu nedenle Honduras halkının öñünde-ki tek çıkayol silahlı devrim yoludur.

HONDURAS'IN SOSYAL GÖRÜNÜMÜ, TEMEL ÇELİŞKİSİ, DEVRİMİNİN NİTELİĞİ

Honduras yarı-feodal ve bağımlı bir tarım İlkesidir. Nüfusun çoğunluğu (% 66,7) tarımda çalışmaktadır. Büyük İtlatında sahipleri (1953 İtlik) toprağın 3/4 ünü ellerinde tutmaktadır. 250 bin olarında topraksız köylü vardır. Köylülerin topraklara İdedikleri kiralar çok yüksektir, kuzeyde ödemeler genellikle parayla, güneyde İse örünün bir kısmını vermek ya da toprak sahibinin İtliğünde çalışmak suretiyle yapılır. Bazı bölgelerde kölelik İlişkileri mevcuttur. Köylüler geri metotlarla çalışır, banka kredilerinden yararlanamaz ve genellikle örünleri pazarlamaya İmkânlarından yoksundurlar. Yıllık gelirleri 70 lempirayı aşmaz (1 lempira yarım doları eşittir). Tarım örünlerinin % 90'a yakını İreticiler tarafından İtkelilmektedir. En verimli topraklar Tela Railroad Company, Standart Fruit Company gibi ABD şirketlerinin İlindedir. Emperyalizm feodalitenin yanısıra ortaya çıkan bağımsız kapitalist gelişimi de engellemiştir. Endüstri sektörü çiliz ve bağımlıdır. Daha 1950 de müesseselerin %

DIKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELEDE, SİLAHLI MÜCADELEYİ TEMEL BİÇİM OLARAK ALMAMIZ DIĞER LEGAL MÜCADELE BİÇİMLERİNİN VAZ GEÇİMEMİZ ANLAMINA GELMEZ(....) EMPERYALİZM VE ASKERİ HÜKÜMET HONDURAS HALKINA BÜTÜN LEGAL VE BARIŞÇI MÜCADELE YOLLARINI TIKAMIŞTIR. BU NEDENLE HONDURAS HALKININ ÖNÜNDEKİ TEK ÇIKAR YOL SİLAHLI DEVİRİM YOLUDUR (....)

84'ü el sanatları şeklinde idi. İki fabrikalar da yabancı sermaye tarafından kurulmuştur. 1960'dan sonra görülen nisbelen hızlı endüstriyel gelişme tamamen ABD tekelilerinin denetiminde, onların planlarına göre ve Orta Amerika ortak pazarı çerçevesinde olmuştur. Tabii ABD yatırımları da gelişme göstirdi ve 1950'de 255 milyon dolar iken, 1963'te 375 milyon dolar oldu. ABD sermayesinin 1925-1952 arası ülkemizden götürdüğü kar 825 milyon lampa tutarındadır. Son 50 yılda meyva şirketlerinin diğarıya transfer ettiği miktar ise 1200 milyon lampaıdır. Bulmaktadır. ABD tekelileri ülke ekonomisine tamamen hakimdirler. Temel endüstri kuruluşları, tarım şirketleri, elektrik santralleri, demiryolları dışındaki bütün kara, hava ve deniz nakliyatı onların elindedir. İhracatın % 55,8'i ABD'ye, İthalatın % 49,8'i de ABD'den yapılır. Tabii gene ABD tekelilerinin kontrolü altında. Tüm ihracatın % 60'ını tütün ve maden ihracatı tamamen, % 20 kadını tütün el, pamuk, tütün v. s. de yarı yarıya ABD tekelilerinin elindedir.

Honduras İktisadi ve sosyal bakımdan yarı-feodal ve bağımlı bir tarım ülkesidir. Bu tanım yüzyıllardır emperyalizmin sömürsü altında ezilmiş olan ülkemizin şimdiki görünümünü açık bir şekilde yansıtmaktadır. Emperyalizmin egemenliği ve feodal kalıntıların varlığı halkın büyük çoğunluğunun çıkarlarına çalışmaktadır. İşçi sınıfı, köylüler ve küçük burjuvazinin çeşitli tabakaları bu durumu kökünden değiştirmek için mücadele etmektedirler. Ülkemizdeki temel çelişki, emperyalizm - toprak sahipleri işbirlikçi burjuvazi ile işçi sınıfı - köylülük - küçük burjuvazi arasındaki çelişkidir. Bu uzlaşmaz bir çelişkidir ve ancak Halk Savasının Zaferi ile çözümlenebilir. Ülkemizin sosyo-ekonomik şartlarını incelediğimizde Honduras devriminin niteliği ortaya çıkmaktadır: Demokratik, anti-feodal ve milli kurtuluşçu. Ülkemiz ve dünya şartlarını iyi incelememiz bazı dar görüşlüler devrimimizi burjuva-demokratik olarak nitelendirebilirler.

Bu görüş kesinlikle yanlıştır. Şimdiki tarihsel aşamada devrimimizin ilki hedefi vardır: **Feodal kalıntıları ve emperyalizm.** Bu nedenle devrimimiz milli ve demokratik olduğu kadar, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçasıdır. Honduras Milli Demokratik devriminin aynı nitelikteki diğer devrimlerden iç ve dış koşullar gereği birçok farkları olacaktır. Koba'da olduğu gibi milli demokratik ve sosyalist aşamaların arasında çok az bir zaman farkı olması mümkündür.

DEVİRİMİZİN İTİCİ GÜÇLERİ

Ülkemizin ekonomik sosyal ve politik gerçeklerinden çıkararak devrimimizin itici güçlerini tesbit edebiliriz: İşçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi. Milli burjuvaziye de mutlak olarak bu safta görevli yanlıştır. Çünkü, endüstri kesimi iyi incelediğimiz devrimde rol oynayabilecek güçte bir milli burjuvazinin olmadığı görülecektir. Bu tabakanın emperyalizme yamanma çabaları da düşünülmemelidir. Ancak bu önemsiz grubu da devrimci savaşa çekmek için elbette azami çabayı göstereceğiz. Gördüğümüz gibi milli demokratik devrimi sonuna kadar başarıya yöretecek güçler işçi sınıfı köylülük ve şehir küçük burjuvazisidir. Emperyalizm ise toprak sahipleri ve işbirlikçilerine dayanmaktadır. Milli burjuvazi ise bu iki saf arasında sürekli yalpalama gösterecektir ve başka ülkelerdeki deneyler bize bu sınıfa güvenemeyi öğretmektedir.

İşçi sınıfının tarihi rolü devrimin öncülüğüdür. Çünkü diğer sınıfları arkasından sürükleyebilecek, kendisiyle birlikte olan da kurtuluşunu hazırlayacak olan en devrimci sınıftır. İşçi sınıfının mücadelesi san sendikalar, emperyalizmin ajanları ve oportünistler tarafından sürekli baltalanmakta ve yanlış hedeflere sevk edilmektedir. Honduras işçi sınıfı sayı bakımından azdır: 90 bin tarımında, 50 bin sanayide, 30 bin kadar da yapı ve diğer kesimlerde. Honduras proletaryası günlük çıkarları için mücadelede bilinç ve örgütlenme seviyesini geliştirmiş, böylece partimizin öncülüğünde Milli demokratik devrimin ve Halk Savasının ilmi önderi durumuna gelmektedir.

Köylülüğün rolü devrimci hareketimizin geleceği bakımından çok önemlidir. Ülkemizdeki köylülük en fazla sömürülen ve sayı bakımından en kalabalık sınıf duru-

mundadır. Köylülük çeşitli tabakalara bölünmüştür: Yarı-proleterler, yoksul köylüler, orta köylü ve zengin köylüler. Yarı proleter köylüler toprak sahibi değildirler, senenin bir kısmında yüksek kira ödedikleri topraklarda, diğer kısmında çok düşük ücretlerle başkalarının yanında çalışırlar, sayıları oldukça fazladır, yoksul köylülerle birlikte devrimci mücadelede işçi sınıfının en yakın müttefikleridir. Yoksul köylülerin ya toprağı yoktur ya da kirayı, vergiyi ödeyecek ve ancak yaşamalarına yetecek kadar gelir geliren toprak sahibidir. Genellikle büyük toprak sahiplerine, tefeci ve tüccara büyük borçları vardır ve hayat şartları çok kötüdür. Orta köylülük çoğunlukla toprak sahibidir. Fakat düşük verim ve pazarlama güçlüğü yüzünden durumu kötüdür. Bazıları senenin belli dönemleri için küçük kiralar ve böylece durumunu biraz düzeltir. Büyük toprak sahipleri ve tefecilerin sürekli baskısı altındadır. Köylülüğün genel olarak latifundiaların ve feodal kalıntıların kalkmasını çıkarı vardır ve devrimci bir gücü teşkil eder. "Toprak işleyenindir" şiarı altında yürüttükleri mücadele hızla gelişmektedir. Bu gelişimin somut örneği 1958'den bu yana çeşitli gerilla hareketlerini ilmi olarak desteklemiştir. Devrimimizin tarımsal ve anti-feodal karakteri ortada olduğuna göre başlıca mücadele alanı kırsaldır, gerilla birliklerinin ortaya çıkacak olan hakim olmasının başlıca kaynağı da devrimimizin ana gücü köylülük olacaktır.

Şehir küçük burjuvazisinin çeşitli tabakaları da devrimimizde önemli rol oynayacaktır. Öğrenciler, aydınlar, serbest meslek sahipleri, küçük tüccar ve sanatkarlar, üçüncü dünya ülkelerinde çoğunlukla görüldüğü gibi emperyalizme karşı en saf mücadele etmektedirler. Bu tabakaların en ileri kesimleri profesyonel Marksist - Leninist militanlar çıkmakta önemli yer tutarlar. Orta tabakalar emperyalizmden rahatsızlık duymaktadırlar. Küçük burjuvazinin milliyetçi niteliği bu sınıfların milli kurtuluş mücadelesine katılmasında esas etkindir.

İşçi sınıfının ve onun partisinin öncülüğünde işçi-köylü-küçük burjuvazi itilici Milli Demokratik devrimin zaferi için ve sosyalizme geçişin kaçınılmaz şartıdır.

Genel olarak devrimin silahlı mücadele yolundan geçeceği kabul edilmelidir. Bu düşünce ülkemiz ve dünya şartlarının ve başarıya ulaşmış diğer devrimlerin incelenmesi sonucu kabul edilmiştir. Ancak bu temel strateji sorunuyla açıklığa kavuşturmak gerekir. Bu konu devrimci savaşa meseleyi karmakarışık eden oportünistler arasında uzun süreli tartışılmaktadır. "Barışçı Yol" tezini kabul eden oportünistler silahlı mücadeleyle reddederek, üç mücadele biçimi olduğunu söylemektedirler: Ekonomik, ideolojik ve politik. Sınıf mücadelesinin temel olarak bu üç biçimde ceryan etmesine rağmen oportünistler silahlı mücadelesinin dışında politik mücadeleleri bir uzantısı olduğunu gözden kaçırmaktadırlar. Sınıf kavgası sınıflararası çelişkilerin yerliliği, sınıfların örgütlenme ve bilinç düzeylerine göre çeşitli biçimler altında ceryan eder. İşçilerin çalışma ve yaşama şartlarını düzeltme mücadeleleri ekonomik mücadeledir, devrimci teoriyi kavrayıp, burjuva ideolojisine karşı mücadeleleri ideolojik mücadeledir, devrimci teori ışığında iktidar mücadelesine girmeleri de politik mücadeledir. Politik mücadelenin de çeşitli biçimleri vardır: siyasi propaganda, kitle gösterileri, siyasi grevler ve örgütlü silahlı mücadeleye kadar çeşitli şiddet hareketleri. Buna göre silahlı mücadele politik mücadelenin bir devamı ve sınıf kavgasının en üstün biçimidir.

Oportünistler kafaları bulandıran çabası içinde ortaya karşı bir tez atarımı gibi "her türlü mücadele biçimlerine hazırlanma" tezini ortaya atırlar. Son olarak ta "her iki yol için de hazırlanmak gerekir. Barışçı ve barışçı olmayan" şeklinde bir formülasyonu buldular. Bir varolan ya da mümkün olan hiç bir mücadele şeklini reddetmedik ve hareketimizi bir tek yola bağlamadık. Oportünistlerin silahlı mücadeleye hazırlanma yolunda hiç bir çaba göstermedikleri de açıktır. Arada bir silahlı mücadele veren grupları desteklediklerini söylemeleri kendilerine yöneltilen çeşitli ithamları ve eleştirileri engellemek ve durdurmak için yaptıkları tek şeydir. Oportünistler için gerilla savaşı Marksizmin bir revizyonudur ve halk savaşını örgütlenme yönündeki her girişim maceradır. Onlar için tek yolun

barışçı yol olduğu ve yukarıda belirtilen tezlerin sahte olduğu açıkça ortadadır. Bütün çabaları halkın kafasını bulandırmaktan ibarettir, temel politikaları ise en gelişmiş demokrasiye sahip ülkelerde bile uygulanamayan barışçı yolun Honduras'ta uygulanmasınıdır. Bu tutumları ile "tehlikeli işlere karışmamaları" şartıyla emperyalizmden tazelatmayı başardılar.

Ülkemizin geçmişi ve toplumsal çelişkilerin gelişimini inceleyerek, Honduras devriminin yolunun silahlı mücadeleden geçtiği konusunda kuşkuymuz kalmaz. Silahlı halk savaşı yarı-feodal ve bağımlı Honduras'ın çelişkilerini çözmek için en doğru ve somut yoldur. Bu tezin her one sürülmesi oportünistler "Marksizme ihanet" "maceracılık" çığıllıkları atarlar ve Lenin'in şekillendirilmesi uygun bir devrim durumu olmadığını söylerler. Burada bazı uyarıları yapmakta fayda vardır:

a) Rusya'daki şartlara aynen benzeyen bir devrim durumu Honduras'ta söz konusu olamaz. Çünkü, tarihsel, siyasi ve iktisadi gelişme şartları tamamen farklıdır.

b) Devrim durumunun en özgün haliyle benzer şartlar altında ülkelerde bile aynı zamanda ya da aynı şekilde ortaya çıkamayabilir. Çünkü her sosyo-politik oluşum benzerleri ile çeşitli farklılıklar gösterir.

c) Devrim durumu uzun ya da kısa bir zaman sürebilir. Kitlelerin mücadelesinde birlikte büyümesi ya da zayıflaması mümkündür. Fakat bu değişimler hiçbir zaman varolmadığını göstermez.

d) Genel devrim durumu içinde hareketin nihai durumunu tayin edecek karakteristik anlar vardır. Örneğin kitlelerin hakim sınıfların bütün barışçı ve legal yolları tıkağdığı ve tek çıkar yolun silahlı mücadeleye olduğuna kavrayıp, iktidar mücadelesine girişmeleri gibi. Böyle devrimci bir durum hakim sınıfları eskisi gibi yönetemez hale düşürür, halk savaşı ve iktidar sorunu gündeme girer. O zaman "kudanın ne tarafla kalacağını tayin edecek cın "ihtilalci kriz" ortaya çıkar, ihtilalci kriz devrim durumunun en yüksek noktasıdır.

"BARIŞÇI YOL" TEZİNİ KABUL EDEN OPORTÜNİSTLER SİLAHLI MÜCADELEYİ REDDEDEREK ÜÇ MÜCADELE BİÇİMİ OLDUĞUNU SÖYLEMEKTEDİRLER; EKONOMİK İDEOLOJİK VE POLİTİK SINIF MÜCADELESİNİN TEMEL OLARAK BU ÜÇ BİÇİMDE CERYAN ETMESİNE RAĞMEN OPORTÜNİSTLER SİLAHLI MÜCADELENİN ALINDA POLİTİK MÜCADELENİN BİR UZANTISI OLDUĞUNU GÖZDEN KAÇIRMAKTADIRLAR.

e) Ulusal kriz (siyasi ve iktisadi krizden ayırılır) ve devrim durumu aslında aynı şeydir. Bunlar aynı oluşumu ifade eden iki terimdir.

f) Devrim durumunu belirleyen temel çizgiler şunlardır:

1) Sömürücü sınıfların eskisi gibi yönetilemeyecek durumda olması

2) Sömürülen sınıfların sıkıntısının artması ve eskisi gibi yaşamayacak durumda olmaları.

3) Yığınların mücadelesinde önemli bir gelişmenin ortaya çıkması.

Bizimki gibi burjuvazisi çiriz ve bağımlı işçi sınıfı zayıf ve baskı altında köylülüğün önemli yer tuttuğu yarı-feodal ve bağımlı tarım ülkelerinde devrim durumunun bazı belirtileri açıkça ortada, bazı belirtileri ise ortaya çıkmaz durumdadır. Yani yukarıdaki klasik tanıma göre tam bir devrim durumu yoktur. Fakat proletaryanın partisi sağlam bir tıklık çizgi izleyerek, somut şartlara göre halkın örgütlenmesini gerçekleştirecek ve her durumda doğru mücadele biçimlerini uygulayarak güçler dengesinde devrimci mücadeleye heline değişiklik yapabilir, sınıf kavgasının en üstün biçimlere varmasını sağlayabilir. Çeşitli etkenler gözönünde tutulursa Honduras'ta gerilla savaşı halk savaşının ülkemizde alacağı temel biçimdir. Gerilla savaşı halk hareketi geçirecek ve yöneltici sınıfların bölünüp zor duruma düşmesini kolaylaştıracaktır. Gerilla savaşı uzun ve zorlu mücadeleleri gerektirecektir ve asil ceryan olduğu bölge dağılar olacaktır. Gerilla savaşı devrim durumunun olgunlaşmasını sağlayacak ve devrimin zaferi için objektif ve subjektif şartları geliştirecektir.

Ülkemizin şartları uzun sürecektir bir silahlı mücadeleyi gerektirmektedir. 1963 askeri darbelerinden sonra devrimciler ve diğer muhalefet grupları için bütün barışçı yollar tıkanmıştır. Gerici hükümet hızla bir çıkmaz içine sürüklenmekte, kitlelerin huzursuzluğu ve sabırsızlığı artmaktadır. Bu durum silahlı mücadelesinin başlatılması ve geliştirilmesini mümkün kılmaktadır. Bütün gerilla gruplarının ortaya çıkmasını bu objektif şartlar sağlamıştır. Yoksa "küçük-burjuva sabırsızlığı" değil. Silahlı hareketlerin yapılabilmesi için subjektif şartların yeterince olduğunu söylemek yanlıştır. Ancak genel olarak, objektif şartların aşgari mevcudiyeti yarı-feodal bu tür hareketlere girişmek de yanlıştır. Mücadelenin sağlanmaması ve gelişmesi için kitlelerin belli bir bilinç ve örgütlenme seviyesi gerekir. Bizimki gibi yarı-feodal ve bağımlı ülkeler-

de objektif ve subjektif şartların tamamen olgunlaşmasını beklemek gerektirliğini öyle demek yanlıştır. Çünkü bu şartların mutlak olgunluğu iktidarın hemen ele geçirilmesi için gereklidir. Fakat uzun sürecektir bir gerilla savaşının başlatılması için aşgari mevcudiyetleri yeterlidir.

Honduras'ta objektif şartlar yeterli ölçüde gelişmiştir. Subjektif şartlar da belli ölçülerde mevcuttur ve partimizin propaganda, altyazın ve örgütme çalışmalarıyla geliştirilmektedir. Uzun gerilla mücadelesi içinde doğacak olan Halk ordusu emperyalizme bağımlı askeri-bürokratik devlet cihazını yıkacak esaa güç olacaktır. Halk savaşı emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı kazanılacak zaferi güden en emin yoldur. Partimizin görevi tam bağımsız ve demokratik Honduras'ı gerçekleştirecek mücadelesinde halk kitlelerinin önderliğini yapmaktır. Bu görevini yerine getirecek, varlık nedenini kaybeder.

Emperyalizm ve toprak oligarşilerine karşı Milli Demokratik Devrimin başarıya ulaşmasından sonra işçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisinin temsilcilerinden meydana gelen devrimci bir hükümet kurulacaktır. Bu milli kurtuluşçu, vatansever, demokratik, örgütlü halka dayanan ve ülkemizi emperyalizmin boyundurduğundan ve feodal kalıntılardan kurtaracak bir halk hükümeti olacaktır. Bu hükümetin alacağı en önemli tedbirler şunlardır:

1) Demokratik toprak reformu. Büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konacak toprakları ve az topraklı köylülere dağıtılacak. Köylülere ihtiyaçları olan teknik yardım, kredi, tohum, alet v.s. temin edilecek. Tefecilere ve ağalara olan borçları iptal edilecek. Büyük işletmeler ise sadece devletleştirilecek parçalanmayacak.

2) Yabancı emperyalizmin elinden milli servetlerimizin alınması. Halkın ABD' nin elinde bulunan tarım, endüstri, maden, ticaret, elektrik ve nakliyat işletmeleri devletleştirilecek, milli kapitalist işletmeler ise hemen devletleştirilmeyecek.

3) Ülkenin endüstrileşmesi. Devrimci hükümet milli endüstriyi ülkenin ihtiyaçlarına göre geliştirecek iç ve dış ticaret milli çıkartara uygun olarak devlet tarafından yönetilecek.

4) Eğitim ve öğretimde reform yapılacak, halk çocuklarının parasız eğitimi yapılması ve herkesin okuma - yazma öğrenmesi sağlanacak, karşı devrimci ideolojilerin kötür kurumlarına sızması engellenecek, bunlara kıyasıyla mücadele edilecek ve halimizde yüksek bir enternasyonalist devrimci bilincini yerleşmesi için çalışılacak.

5) Bankalar ve sigorta kurumları millileştirilecek.

6) Vergi sistemi yeniden ve adil biçimde düzenlenecek, dolaylı vergiler kaldırılacak.

7) Bütün çalışanlar için aşgari ücretler tesbit edilecek, halkın hayat şartlarının düzelmesi için bütün tedbirler alınacak.

8) Hastahane ve sağlık merkezleri kurulacak ve halkın bu konudaki ihtiyaçları parasız olarak giderilecek.

9) Çocukların korunması ve bakımı için özel tedbirler alınacak.

10) Ev kiralari indirilecek ve yeni yapılar inşa edilecek.

11) Devrimci hükümet ulusal egemenlik esaslarına göre bir savunma politikası uygulayacak.

Çoğu ABD ile olan ve ulusal çıkarları zedeleyen bütün askeri anlaşmalar kaldırılacak, ülkedeki bütün yabancı uzma ve danışmanlar kovulacaktır. Ulusal rasi planda emperyalizme ve sömürgecilik karşı mücadeleye, sosyalist ve anti-emperyalist ülkeler ve bütün dünya halklarıyla dostluk ve dayanışma gerçekleştirecek. Orta Amerika ülkeleri ile yakınlaşma anti-emperyalist dayanışma ve işbirliği, giderek yeterli şartların ortaya çıkması halinde birleşik tek bir Orta - Amerika ülkesinin gerçekleştirilmesi çalışılacak.

12) Devrim hükümetinin bütün dünya ülkelerini karışıklı saygı ve eşitliğe dayanması şartıyla ticaret ilişkileri olacaktır.

Devrimci hükümet bağımsızlık ve demokrasi görevlerini yerine getiren, bir yandan da Honduras'ta sosyalist toplumun kurulması için gerekli çalışmaları yapacaktır.

Muciburrahman'ın "aşırı sağcı ve Amerikancı" bularak, kendî yönetiminden uzaklaştırdığı Müştak Ahmet, Bengalde'ye darbeyle yönetimi ele alınca SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin rolleri değişiyordu. Çin ve Bengalde'ye Pekin siyasetini izleyen ve darbeden sonra "yerüstüne" çıkan Muhammed Toaha, Müştak Ahmet yönetimini desteklerken, bu kez de SSCB bu yönetimi tanımayacaktı.

SİKİYÖNETİM

Hindistan halkı, HKP ve doğruduğu partiler, gruplar, fraksiyonlar sıkıyönetim günlerine böyle geldi. Bir yanda sömürönden her gün binlerce insanı açlıktan ölüme ittiği halkın giderek büyüyen, bilinçlenen anti-emperyalist mücadelesi, öle yanda bu mücadeleden "sözde" öncüler, düşman kardeşlerin darmadağın örgütleri, siyasetçileri, ideolojileri...elbette bu düşman kardeşlerin parampaça bölüdüğü sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve kararlı, büyük devrimci potansiyelle sahip kadrolar... Gerçekten Gandi hükümeti, sol içindeki düşmanlıkları büyük bir beceriyle kullanmıştır; çoğu kez devletin baskı güçlerini kullanmak ihtiyacını dahl duymadan, yukarıda örneklerini gördüğümüz gibi, sol grupları birbirine kırdırtmıştır.

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi-feodal kapitalistler üzerine oturan Gandi hükümeti-burjuvazi içindeki çelişkilerin de şiddetlendirildiği, halkın tehdit edilci kitle eylemlerini ezelmek, hükümetine ve dolayısıyla temsil ettiği egemen sınıf iktidarına karşı, ne ölçüde olursa olsun, her türlü örgütlü mücadeleyi yok edebilmek, böylece egemen sınıfların emperyalizme olan ittifakını daha da güçlendirebilmek için bundan daha iyi fırsat bulamazdı. Sıkıyönetimle gelen katliam, işkence, tutuklama kampanyasında HKP'nin düştüğü durum gerçekten bir trajediyi andırıyordu... HKP Başkanı Onüç Dange kısa bir süre önce, Parti üyelerinin tutuklandığını ve çalışmalarının önlendiğini bildirdiyse, ancak arkadan hancerlenmesine rağmen, gene de Gandi'yle ittifakına dört elle sarılıyorsa ve sıkıyönetimin devamını, seçimlerin ertelenmesini destekliyorsa. Başka ne yapabilir ki, bir devrim mi? (Devrimci Gençlik 1 Mart 76, Sayı 6)

Bundan bir sene önce yapılan bu tahkiler günümüzdeki gelişmelerle kanıtlanmaya devam ediyor. Evet, revizyonist HKP'nin bir "devrim" yapamayacağı, zaten yapmaya da niyeti olmadığı ortadadır. Kısacası, 26 Haziran 1976 tarihinde ilan edilen sıkıyönetim şunu gösteriyordu:

Emekçi halkın karşı karşıya olduğu sorunlar bir yandan Sovyet yardımı alan ve diğer yandan emperyalist-kapitalist sisteme bağımlılığı devam eden İndra Gandi hükümetince çözülmedi. "Sol görüşümlü" bu hükümet halkın tepkilerini uzun süre yumuşatmaya çalıştı. Uygulanan reformlar ve Sovyet yardımı, ülke ekonomisinin yapısal sorunlarını çözemeyince, hükümet önce komünistleri hedef

aldı. Onların çalışmalarını engellemeye çalıştı. Fakat derinleşen buhranın kitlelerin kendiliğinden eylemlerini de geliştirmesi karşısında, Sovyetler'in "ilerici" yönetimi yüzündeki maskeyi attı ve kitlelere karşı açık tavrı aldı. Sıkıyönetim işte böyle ilan edildi.

Modern revizyonistlerin desteklediği "ilerici" Gandi, normal olarak 1976 yılı başında yapılması gereken seçimleri yiti sonuna erteledi. Bu süre içinde yürütmenin hükümetin yetkilerini artıran Anayasa değişikliklerini yaptırdı. Revizyonist HKP dışındaki muhalefet partileri de değişiklikler, sırasında meclisleri boykot ettiler.

1976 haziranından beri süren yoğun baskı dönemi ekonomik sorunlara bir türlü çözüm getiremedi. Ve zaten getiremedi de. Bunun üzerine İndra Gandi, genel seçimleri ikinci kez erteledi.

"Sol" görünümü bir hükümetin bu anti-demokratik tavrı, ülkede karışıklıkları daha da artırdı. Bu dönemde komünistler üzerinde yoğun bir baskı uygulandığından ve komünistlerin bir çoğu hapse atıldığından, kitlelerin yükselen bu muhalefetini gerici çizideki muhalif partiler denetim altına aldı. Sovyetlerin desteklediği "solcu ve ilerici" Gandi yönetimi Hindistan'da sağın etkinliğini artırdı.

Sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra, Gandi'nin ve modern revizyonistlerin hiç ummadığı bir şey gerçekleşti. Yılların baskı ve sömürsünü iktidardaki "ilerici" Gandi yönetiminden bilen kitleler, dört gerici partinin oluşturduğu Janata Partisi'ni desteklediler. Komünistler dışındaki muhaliflerin bu birliği seçim kampanyasında "ya demokrasi, ya diktatörlük" gibi sloganları işledi. "Sol" görünümü gerici Gandi yönetiminin yaptığı bütün hataları sol siyasi çizgilere maletti. Demokrasi meselesi sınıfsal özünden ayrıldı ve Gandi diktatörlüğüne karşı bir alternatif haline sokuldu. Hindistan hakim sınıfları Kongre Partisini bir günah keçisi haline soktu. Emperyalizme bağımlı bir ekonominin ortaya çıkarttığı tüm sorunların günahını Sovyetler Birliği'nin desteğini alan "sol" görünümü Kongre Partisine yıktılar ve onun nezdinde solculuğu lanetlediler. Üstelik, Kongre Partisinin önderlerinden Jagjivan Ram da ayrılarak "yeni Kongre Partisi"ni kurdu ve sağcı muhalefete katıldı.

Sağcı muhalefetin bu şekilde birleşmesi Hindistan seçim sistemi sayesinde hükümetin değişmesini sağladı.

1977 seçimlerinden Janata partisi ve Jagjivan Ram'ın yeni partisi ezici bir zafer kazanarak iktidara geldiler. Janata Partisi'nin önderi Dessai yeni hükümeti kurdu. Hükümette hem Janata Partisi, hem de Ram'ın yeni partisi temsil edildi.

Janata Partisi gelecek on yıl içinde "herkese iş, emek ve özgürlük" sağlayacağına vaat etti. İşsizliğin ve açlığın son derece yüksek olduğu bir ülkede, bunlar popüler sloganlar olarak seçim kampanyasında oldukça etkili oldu.

Hindistan egemen sınıflarının çıkarına yarıyan ve küçük burjuva siyaseti olan, Mahatma Gandi'nin öğretisi benzeri bir siyasetle ortaya çıktı.

Şimdiki Hükümet, Hindistan'ın uluslararası düzeyde SSCB yanlısı bir siyaset izlemesine son vermek eğilimindedir. Bundan dolayı başta ABD olmak üzere bir çok emperyalist metropol tarafında destekleniyor ve Çin Halk Cumhuriyeti tarafından olumlu karşılanıyor.

Bu koşullarda, seçim sonuçlarının yarattığı zafer havası sadece belli bir süre devam edecektir. Yeni hükümetin "olağanüstü durum"un baskı yasalarını ve bunların neden olduğu sonuçları ortadan kaldırmaya devam ettiği ve "olağanüstü durum" sırasındaki yolsuzlukları ortaya çıkardığı (örneğin, evrak üstünde sahte-karlık yapan, kısırlaştırma kampanyasının baş savunucusu, Bayan Gandi'nin oğlu Sanjay Gandi'nin tutuklanması) sürece devam edecektir. Çünkü, sınıfsal yapısının, dayandığı zümrelerin ve ideolojisinin doğal bir sonucu olarak, yeni hükümetin, patlama noktasına gelen toplumsal sorunları çözmesi olanaksızdır.

Emekçi halk yığınları kendilerine verilen sözlerin tutulmasını, özellikle ücretlerin artmasını bekliyorlar. Ciddi bir iktisadi bunalım devralan yeni hükümet, ayrıca enflasyonla savaşmak zorundadır. Bunun göz önünde bulundurulduğunda bir süre sonra yeni hükümetin Bayan Gandi'nin durumuna düşeceğini söylemek pek gerçek dışı olmayacaktır.

Yeni hükümet tarafından övülen "Gandici" (Mahatma Gandi öğretisi) modelin Hindistan'ın şimdiki yapısı ile hiç bir ilişkisi ve uygunluğu kalmamıştır.

Gerçekleri saptırmak isteyen bazı gözlemciler Hindistan'ın siyasal yaşamında bir kutuplaşma olduğunu söylüyorlar. Bu asla doğru değildir. Kongre Partisi - komünist olmayan muhalefet kutuplaşması yapaydır. Çünkü son seçimlerin sonuçları devrimci bir alternatiften yoksun halk kitlelerini, (uzun yıllar Hindistan egemen sınıflarının dolaylı ve dolayısıyla akülü bir biçimde sözcülüğünü yapan ve bundan dolayı yığınların bilincinde bu sınıfların çıkarları ile özdeşleşen) Kongre Partisi'ne karşı çıkışının yalın bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Peki, "Komünist sol" ne yapıyor? Bütün uluslararası tartışmalarda SBKP yanlısı bir tutum takınan HKP, sosyalizme, ulusal demokratik bir cephe içinde, barışçıl bir biçimde geçme stratejisi çerçevesinde, "ulusal burjuvazi" (1)nin

temsilcisi ve "halktan yana" (1) olarak görüldüğü, daha doğrusu gösterdiği Kongre Partisi'ni sürekli desteklemiştir. Bununla birlikte, son dönemde HKP ve Kongre partisi arasındaki ilişkiler gerginleşmiştir. "Olağanüstü durum" uygulamaları kendi anarlı faaliyetlerine ve kadrolarına da yönelince, HKP, Hindistan'da demokrasi (1)nin sadece Kongre Partisi dışındaki güçler tarafından değil, bizzat bu partinin bazı unsurları tarafından (Sanjay Gandi ve taraftarları kastediliyor) tehdit edildiğini ileri sürmüştür. Bunun sonucu olarak son seçimlerde HKP, bazı bölgelerde Kongre Partisi adaylarını desteklemiş, bazı bölgelerde ise şiddetli bir biçimde karşı çıkmıştır. "Olağanüstü durum" boyunca, halka ihanet çizgisine varan siyaseti nedeniyle büyük bir yenilgiye uğrayarak sandalyelerinin çoğunu kaybetmiş ve 642 üyelikten sadece 7'sini kazanabilmiştir.

Marxist Hindistan Komünist Partisi ise "olağanüstü durum" boyunca Kongre Partisi'ne ve onu destekleyen HKP'ne karşı çıkmıştır. HKP-M kadroları, "olağanüstü durum" yetkileri tarafından kendilerine karşı büyük bir yıldırma siyaseti izlenmesine rağmen, Parti'nin revizyonist yönetiminin etkinliği kırıldığı ölçüde, hayatın her alanında, kitlelerin bağrında silahlı mücadelede dahil olmak üzere çok boyutlu aktif bir mücadele verme konusunda başarılı olmuşlardır. 1975'deki Narayan hareketi karşısında, bu hareketi dolaylı da olsa destekleyen ÇKP, yanlısı grupların ve bu harekete Kongre Partisi nin yanında şiddetle karşı çıkan HKP-M'nin tersine bağımsızlığını koruyan HKP-M, sadece seçimlerin yapılması konusunda komünist olmayan muhalefet ile sınırlı bir anlaşma yapmıştır. HKP-M seçimlerden kazandığı çıkarak sandalye sayısını 21'e yükseltmiştir.

"Olağanüstü durum" sırasında yasadığı ilan edilen ve silahlı mücadeleyi sürdüren başta Naksalitler olmak üzere, bugün çok bölünmüş bir durumda olan ÇKP, yanlısı gruplar tekrar vasal örgütlenmeler gerçekleştirilecekleri halde, bütünüyle yasadığı kalmayı sürdürüyorlar. Ama bu grupların bütün Hindistan ölçeğinde etkinlikleri sınırlıdır. Ve üstelik daha da bölünmeleri söz konusudur.

Bugün Hindistan'daki durum geçici ve hassas bir dengenin kırılıp hak ve özgürlüklerinin geri verilmesi ve sendikaların serbest bırakılması ile birlikte, yeni hükümetin iktidarı ve toplumsal sorunların çözümlüğü karşısında emekçi yığınların hoşnutsuzluğu ve muhalefeti giderek yükselmektedir. Bu durumda, mevcut hükümetin kendisi, kaldırdığı baskı yöntemlerine, hatta (bileşenlerinin yapısı ve ideolojisi gözönünde bulundurulduğunda) daha şiddetlilerine bağ vurmak zorunda kalacaktır.

SONSÖZ

DÜNYADA HIÇ BİR GÜC
PROLETARYANIN ZAFERİNİ
ÖNLEYEMEZ, BU ZAFER HEM
AVRUPA HALKLARINI HEM DE
ASYA HALKLARINI ÖZGÜRLÜĞE
KAVUSTURACAKTIR (Lenin)

"İşte, "bütün toplumların tarihinin, sınıf mücadelesi tarihi" olduğunu ortaya koyan tarih materyalizmi unutarak sosyal mücadeleyi idealistçe ele alan ve somut çelişkilerin diyalektikinden hareket etmek yerine siyasetini metafizik kahklar içinde saptayan "komünist(1)" hareketlerin Hindistan'da yaşanmış kaderidir...

Ne var ki, bu hareketlerin bütün körlüğüne rağmen Hindistan'da ve Güney Asya'da sınıf savaşı sürmekte ve bu ülkelerin tarihini yazmaktadır. Biliyoruz ki, revizyonist politikalar er geç iflas edecek ve işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini yaratanlar er geç zafere ulaşacaktır.

Hindistan'daki sosyal ve siyasal mücadeleden bir kısa tarihi muhakkak ki, kafamızda yaşadığımız şu günleri canlandıracaktır ve muhakkak ki en başta tank olduğumuz revizyonist politikaları ve tank olacağımız kaderlerini... 11

(Devrimci Gençlik, s. 6)

EKONOMİ POLİTİK ve EĞİTİMİ ÜZERİNE

Ekonomi politiği öğrenmek ve öğrendiklerimizi nesnel bir tarzda toplumsal, siyasal çözümlerle kullanarak bizi kopyacıktan kurtaracaktır

MARKSİST ekonomi politik (yada politik iktisat) üzerine bu siyasi dergi sütunlarında, söylebileceklerin tümünü söyleyebilmenin olanağı yok. Burada amacımız Marksist ekonomi politiğin doğası ve onun öğrenilmesi hakkında genel bir çerçeve sunmakla sınırlı.

Söze Devrimci Yol'un 1. sayısında yer alan "Marksist Teorinin ve Teorik Eğitimin Önemi Üzerine" başlıklı yazıda ele alınan bir fikri hatırlatmakla başlamak yararsız olmayacaktır. Hatırlanacağı üzere, Marksist teorinin sınıfsal içerikli ve bu anlamda tarafı bir teori olduğu vurgulanıyor; ancak bu tarafılığın onun (teorinin) nesnellğine, bilimselliğine gölge düşürmediği belirtiliyordu. Bu önerme doğal olarak, muhtemelen daha da bir açıklıkla ekonomi politik teorisinde kendini belli edecektir.

Marksist ekonomi politik ancak tarihin maddeci kavrayışı boyutuyla anlaşılabilir, kavranabilir. Farklı bir söyleyişle belli bir toplumda (kapitalizmde) temel insan-insan ilişkilerine bu kavrayışın uygulanmasıyla anlaşılabilir. Dolayısıyla Marksist ekonomi politik tarihin maddeci kavrayışı üzerine inşa edilmiş ve onunla özdeş değildir; birbirine ikame edilmemeleri gerekir.

Marx'ın maddeci tarih anlayışının önemini birbirleriyle yakından ilişkili şu üç nedenden ötürü vurgulamak gerekir: (Burada amacımız ekonomi politiğin kavranılmasında ilgi çerçevesini belirlemek olduğu için bu hatırlatmayı yapmak anlamlı ve zorunlu gözüküyor. Bu nedenle Marksist tarih bilimi hakkında burada ayrıntılara girmek söz konusu değil. Ancak önmümüzdeki sayılarda bu disipline ilişkin bir yazının bu sütunlarda yer alacağını bildirmekle yetinelim.)

a) (Üretici güçler-üretim ilişkileri) "Üretim Biçimi" kavramlarından hareketle dolaysız bir biçimde, bir yandan (somut) iktisadî tarihi, diğer yandan iktisadî yapıların işleyiş mekanizmasını açıklar. Ayrıca iktisadî kategorilerin birbirleriyle olan ilişkisi (ve çelişkisi)lerini sergiler.

b) Diğer taraftan ancak bu kavramlar aracılığı ile ki insanın özgürlüğü teorisi kurulabilmekte ve giderek kapitalist üretim tarzının eleştirilmesi olanaklı olmaktadır.

c) Tarihin maddeci kavrayışı ekonomi politik araştırmalarına yönetsel çerçeve sağlamaktadır.

Bu konuları (ve eklenebilecek diğerlerini) önmümüzdeki sayılara bırakarak ekonomi politiğin doğası üzerine olan açıklamalarımızı sürdürürelim.

Gerek klasik gerekse neo-klasik iktisat teorileri kapitalist iktisadî sistemi tarih boyutundan yoksun olarak ele almaktadırlar. Buna karşılık Marksist ekonomi politik teorisine göre her iktisadî yapı ve bu yapı içinde işleyen iktisadî yasalar, ancak ve ancak belli (tanımlanmış) toplumsal üretim ilişkileri çerçevesinde ele alınıp incelenmek gerekir. Bu yüzden genel olarak ekonomi politikten bahsetmek sakınca ve yanlış olmaktadır. Bunun yerine örneğin kapitalizmin veya sosyalizmin ekonomi politiğinden söz edilir.

Sorunu böyle ele alınca, yani tarih boyutuyla ele alınca ekonomi politiğin amacının iktisadî denilen ilişkiler sisteminin şu bağlam içinde ele alınması gerektiği açıklığa kavuşmaktadır: bu ilişkilerin ortaya çıkış sürecini, nasıl işlediklerini ve geliştiklerini hem niteliksel, hem de (mümkün olduğu ölçüde) niceliksel olarak araştırıp kavramaktır. Örneğin, kapitalizmde iktisadî ilişkiler ücretler düzeyini nasıl belirlemektedir veya kâr haddi nasıl belirlenmektedir vb. sorulara verilen cevaplar bu türdendir.

Ekonomi politik açısından önemle üzerinde durulması gereken bir yön şu: Marksist iktisat teorisi aynı zamanda siyaseti ve sosyolojiyi de içermektedir. Örneğin belli üretim ilişkileri içinde ücret düzeylerinin belirlenmesiyle Marksist ekonomi politik yetinmez. Aynı zamanda ücretler düzeyinin politik ve sosyolojik yönlerini de analize katmak gereklidir. Yada üretim sürecinin sadece fiziksel yönüyle, yani belli mallar (girdiler) aracılığıyla belli mal veya malların (ürünün) elde edilmesi süreci olarak kavramak Marksist ekonomi politik teorisine ters düşer. Madalyonun öteki yüzünü de, yani toplumsal ve politik yönlerini de görmek gerekir.

Ekonomi politiği öğrenmek neden gereklidir? Bu soruya verilecek cevap Marksist teorinin doğasına ilişkindir. Hatırlanacağı üzere, Marksist teori sadece dünyayı yo-

rumlamakla yetinmezdi, sorun onu değiştirmektir. Öte yandan deülmekteydi ki, maddi yapı (iktisadî yapı) diğer yapılara (politik ve ideolojik yapılara) temeldir. Eş bir söyleyişle, toplumların oluşumu ve gelişimini belirleyen maddi yapıdır. Yine deniliyordu ki, dünyayı kavrama ve değiştirme sürecinde ele alınan "öncüller", "gerçek öncüller" olmak durumundadır. "Keyfi öncüller olmamak gerekir. Örneğin biri "devrim stratejisi ve buna bağlı olarak taktikler saptıyorum" diyerek, "saptadığı" devrim stratejisi ve taktiklerinin maddi temellerini ortaya koymazsa, kendisini ve çevresindekileri kandırmak bir yana, daha da önemlisi Marksizme ve giderek "Jevrime" en büyük saygısızlığı etmiş olur. Olayı bu şekilde kavrayış her türlü kopyacığın önlemede bir önkoşuldur. İşte ekonomi politiği öğrenmek ve öğrenilenleri nesnel bir tarzda toplumsal, siyasal çözümlerle kullanmak, kişiyi kopyacıktan ve aşırı maculardan kurtaracağı gibi konulacak eylemlerin başarısının bir ön koşulu olmaktadır.

LİSTEDE ÖNERİLEN KİTAPLAR HAKKINDA BİR KAÇ SÖZ

Aşağıda ekonomi politik eğitimi için bir okuma listesi sunulmaktadır. Sunulan bu kitaplar açıklayıcı yorumlayıcı niteliktedir. Ancak hemen belirtelim ki, Türkçede ekonomi politik üzerine kaliteli kitap yok denecek gibidir. Kitapların çoğu başarısız bir biçimde Türceleştirilmiştir. Önerilen bu kitapları okurken dikkat edilmesi zorunlu bir nokta şudur: Bu kitaplarda değer kanunu, düşen kar oranı vb. konular incelenirken, genellikle benzer şeyler söylenmesine rağmen hem derinlikten yoksundur hem de zaman zaman eksik, dolayısıyla yanlış açıklamalarda bulunmaktadır. Nikitin, Çernikov vb. yazarların kitapları özellikle emperyalizm tahlilleri konusunda revizyonist tezlerin temelini oluşturacak görüşler taşır.

Bu sakıncalara karşın eğitimden vaz geçmek söz konusu olamayacağına göre tutulacak en sağlıklı yol ana kaynaklara uzanmaktır. Ama bilin-digi gibi ana-kaynakların tümü de (örneğin Kapital -bir kısmı- Grundrisse, Artık-Değer Teorileri vb.) henüz çevrilmemiştir.

Aşağıda kitaplardan belli sayfalar sunulmaktadır. Bu sayede okuma işinin kısmen düzenli bir biçime sokulacağı umulmaktadır. Ama bu, kesinlikle diğer kısımların veya

sayfaların okunmaması gerektiği anlamına alınmamalıdır. Tam aksine pratik içinde mümkün olan en yoğun okumayı gerçekleştirmek zorundadır.

OKUMA LİSTESİ

Okuma listesini iki düzeye sunuyoruz. "A Bölümü" genel bilgilendirme, "B Bölümü" bu konuda derinleşmek isteyen arkadaşlar içindir.

- A-)
- 1) SOSYALİZMİN ALFABESİ, L. Huberman
 - 2) KAPİTALİST EKONOMİNİN TENKİDİ (s. 5-10; 46-210), J. Baby
 - 3) FEODAL TOPLUMDAN 20. YÜZYILA, L. Huberman
 - 4) KAPİTALİZM, SOSYALİZM AZ GELİ GELİŞMİŞ ÜLKELER VE İKTİSADİ KALKINMA (s. 1-68) M. Dobb
 - 5) MARX'IN EKONOMİK DOKTRİNİ ("Marks Engels Marksizm" kitabında), Lenin
 - 6) EMPERYALİZM, Lenin
 - 7) ÜRETİLİ EMEK VE SERMAYE, Marx
 - 8) ÜÇ ET FİYAT VE KAR, Marx
 - 9) İKTİSADİ DOKTRİNLER TARİHİ, M. Selik
- B-)
- 1) ANTI LÜHRING (s. 235-238), Engels
 - 2) KAPİTALİZM NEREYE GİDİYOR? (s. 81-324), P. Sweezy
 - 3) MARKSİST EKONOMİ EL KİTABI (cilt I: s. 11-308, Cilt II: 111-328), E. Mandel
 - 4) MARKSİST İKTİSADİ TEORİSİ, M. De-ssai
 - 5) MARX'IN KAPİTALİ ÜZERİNE, Engels
 - 6) RUSYA'DA KAPİTALİZMİN GELİŞMESİ (s. 25-62), Lenin
 - 7) TARIMDA KAPİTALİZM (TARIM SORUNLARI kitabı içinde), Lenin
 - 8) EKONOMİ POLİTİĞİN ELEŞTİRİSİNE KATKI, Marx
 - 9) KAPİTAL, Marx
 - CİLT I, (Sol Yayınları) S. 57-116 Mallar ve para, Değişim süreci S. 169-224 Paranın Sermayeye Dönüşümü, Mutlak Artı Değerin Üretimi S. 339-349 Nispi Artık Değer Kavramı S. 537-548 Mutlak ve Nisbi Artık Değer S. 601-685 Sermayenin Birlikim Süreci S. 751-782 İlk Birlikim CİLT II, (Sol Yayınları) S. 39-138 Para Sermayesi Devresi, Üretilen Sermayenin Devresi, Meta Sermayeye Devresi, Devrenin Üç Formülü S. 442-586 Basit Yeniden Üretim, Birlikim ve Yeniden Genişletilmiş Üretim CİLT III, (Ödak Yayınları) S. 41-104 Artık Değerin Kârı, Artık Değerin Kâr Oranına Dönüşümü S. 215-262 Kârın Ortalama Kâr Dönüşümü S. 321-405 Kâr Oranının Dönüşüm Eğilimi Yasası

ARTVİN BÖLGESİNDEKİ ORMAN KÖYLÜLERİ DİRENİYOR

YURDUMUZDA tefecilerin ve aracı tüccarların sömürsözün en yoğun ve dayanılmaz olduğu alanlardan biri orman işletmeciliğidir. Tefeci-tüccarlar ve devlet, yarı-proleter nitelikteki orman köylülerinin yarattığı değerden yılda toplam 14-16 milyar lirasına el koyar. Bu miktarın 8-10 milyar lirası tefeci-tüccarlara, 6 milyar lira kadarı da devlete kalır. Devlet de bu geliri vergi iadesi, kredi gibi yollarla tekelci kapitalistlere aktarır.

Her yıl milyarlarca yaratan yarı-proleter nitelikteki orman köylüleri ise yoksulluk içinde. Hastasını tedavi ettirememektedir. İlaç alamamaktadır. Çocuğunu okutmamaktadır. Yolu, suyu, elektriği yoktur.

Bu insanlar iş kanununun kapsamı dışındadır. Örgütlenme hakları yoktur. Sigortaya bağlı değillerdir. Toplu sözleşme, grev hakları yoktur. Günde 15-16 saat çalışırlar. Yemek verilmeye. İşyerinde yatacak yer sağlanmaz. İş kazaları sık sık bir köyün insanına veya yaralanmasına yol açar. Ölen ve yaralananların aileleri daha da sefil olur. Şimdiye kadar hiç bir hükümet orman köylülerinin sorunlarını ele almamıştır. Zaten bütün yoksul halkımızın olduğu gibi, orman köylülerinin sorunları da ancak devrimle çözümlenebilir.

Türkiye'de gelişen sınıf hareketleri ve devrimci hareket, yoksul orman emekçilerini de etkiledi. Orman emekçileri sık sık direnişler yaptılar. Bu direnişler genellikle kendiliğinden oluşuyordu. Çelişikler keskin olduğundan, ufak bir kıvılcım bir patlamaya yol açıyordu. Bu direnişler bir taraftan jandarma dıpcılığıyla bastırılmaya çalışıldı, diğer taraftan uygulanma ücret sistemiyse köy emekçilerinin birliği-bütünüğü bozulmaya çalışıldı.

Orman işletmelerinde halk dışında "vahşi fiyat sistemi" denilen parça başına ücret sistemi uygulanmaktadır. Parça başına ücret sistemi, emekçilerin en yoğun şekilde sömürüldüğü bir biçimdir. Normal olarak işçi günde belli bir saat çalışma karşılığı ücret alır. Bu nedenle kendisini çok fazla yipratmayabilir. Ama parça başına ücret almaya başlayınca, daha fazla mal üretip daha fazla gelir sağlayabilmek için çırpınır durur. Kendi emniyetine dikkat etmez. Aceleci olur. Yoksulluğunu biraz olsun hafifletmek için daha fazla ağaç kesmeye çalışır.

Bu şekilde yoğun çalışma ise bir taraftan iş kazalarının çok olmasına, diğer taraftan köy emekçilerinin çok fazla sömürmelerine yol açar.

Orman işletmelerinde parça başı ücret sistemi şöyle işler:

Her orman bölgesi, köylere göre daha küçük birimlere ayrılır ve bu birimlere "makt" adı verilir. Her maktaya yola yakınlık derecesine ve coğrafi yapısına (dağlık, yol durumu, v.b.) göre kesilecek her metreküp ağaç için bir fiyat saptılır. Bu miktar 100-150 lira civarındadır. Köy emekçileri aralarında gruplar oluştururlar. Bu fiyatı düşük bulsalar bile yapabilecekleri bir şey yoktur. Pazarlık etme haklarını henüz alamamışlardır. Orman idaresi, orman köylerindeki emekçilerin orman işletmelerinde çalışmaktan başka önemli gelir kaynaklarının olmadığını da çok iyi bilmektedirler. Ayrıca köy emekçilerinin birbirine düşürmeyi de çok iyi bilirler. Köy yarı-proleterleri arasında rekabet yaratırlar. Her grup birbirine yarışır. Bu rekabet bir çok durumda köy kavgalarına kadar gider. Orman idaresi bu işten iki tırta yarar bulundurulmalıdır. Yaralananlar ambulansla sağlanır. Her taraftan, rekabet nedeniyle le en yakın sağlık merkezine nakledilmelidir. Köy emekçilere ödenen ücret düşürülür, dir. daha ucuza kesim sağlanır. Diğer taraftan emekçiler arasındaki çelişikler ön plana çıkarılır.

Gerçek sömürdücüler gizlenir. Özellikle burada önde gelen sömürdücünün devleti eli erinde bulunduran sömürdücü olması, emekçiler arasında ki ufak tefek çelişiklerin önem kazanmasına yol açar.

Orman işçisinin 100-150 liraya mal ettiği 1 metreküp ağaç, piyasada 4000-5000 liraya satılır. 1 metreküp ağacın

satışa hazır hale getirilmesi 800 liraya geçmez. Aradaki farkın yarısı tefeci-tüccarlara, yarısı da devlete kalır. Orman işçisi, bir metreküp ağaçtan çalışması karşılığında 100-150 lira alır. Buna karşılık tefeci-tüccarların eline 2000 liraya yakın bir para geçer. 2000 lira kadar da devlete gider.

Devlet bu parayı ne yapar?

Orman köylülerine yol mu götürür? Hastane, doktor mu sağlar? Elektrik, su mu getirir? Çocuğunun okula gitmeleri için okul mu yapar, öğretmeni mi tayin eder?

Hayır. Bu paralar iktidardaki bir avuç sömürdücü azınlığın hizmetine sunulur. Bu paralarla onların ihtiyaçları giderilir. Teşvik tedbirleri verilir. Krediler verilir. Çünkü devlet bu bir avuç zorbânın, yani oligarşinin elindedir. Sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesi sadece orman idaresine karşı bir mücadele değil, orman idaresi aracılığıyla orman işçilerinin kanını emen, onların sırtından geçinen oligarşiye ve onun denetimindeki güçlere karşı verilen bir mücadeledir.

ARTVİN ORMAN KÖYLÜLERİ DİRENİYOR

Artvin köylüleri bütün bunların bilincine varınca, daha iyi yaşam koşulları elde edebilmek için direnmeye başladılar. Artvin orman köylerinden Tütünlü, Kartla, Sarıbudak ve diğer bazı köyler; Ardanuç'tan Ovacık, Bereket, Peynirli, Örtülü, Meşeköyü, Harmanlı, Tosunlu, Dantoz ve diğer bazı köyler; Borçka'dan Klaskur; Şavşat'tan Akdamla, Meydancık, Taşköprü orman köylerindeki orman işçileri direnme kararı aldılar. Aralarından temsilciler seçerek devrimcilerin önderliğinde bir araya geldiler. İstedikleri hakları almaya kadar direneceklerini yetkililere bildirdiler. İnsan gibi yaşamak istediklerini, bu konuda sonuna kadar mücadele etmeye kararlı olduklarını kamu oyuna duyurdular. Köylerde yaşayan emekçilerin büyük çoğunluğu orman işletmelerinde işçi olarak çalıştığından, bu direniş bütün köyleri etkiledi.

Direnişin başlaması Artvin ilinde tüm gerici hükümeti harekete geçirdi. Bölgedeki gerici tüccarlar orman işletmesine baskısını artırdı. Orman işletmelerinde tüm faşist güçler harekete geçti. Orman işçilerine yoğun bir baskı uygulanmaya başlandı. Köy emekçilerinin önderleri tehdit edildi. Gerici orman kesim memurları ve bölge şefleri, köylüleri birbirine vurdurmaya çalıştı. Köy emekçilerinin birliğini bozarak direnişlerini kırmaya çalıştı.

Ama orman köylüleri birlik-beraberlik öneminin önemini her zamankinden daha iyi anladılar. Orman köylülerinin köle olmadığını göstermek için "orman köylüleri birleşin" şiarını hayata geçirmek yolunda mücadelemizi hızlandırdık.

Bölgedeki tüm ilerliler, yurtseverler, demokratlar, orman köylülerinin sömürüye karşı bu direnişini desteklemelidirler. Orman köylüleri de, bozgunculara, dedikoduculara kulak vermeyeli, muhbirlere ve bozguncuları aralarından kovmalı ve cezalandırmalıdır.

Orman işçilerinin bu direnişteki talepleri şunlardır:

-Bir metreküp ağacın kesimi için ödenen ücret 150 liradan 500 liraya çıkarılmalıdır.

-İş yerlerinde ilk yardım malzemesi, demokratlar, orman köylülerinin sömürüye karşı bu direnişini desteklemelidirler.

-İş kazalarında ölenlerin ailelerine orman idaresince yardım edilmeli, masrafları karşılanmalıdır.

-Orman işçileri iş kanununun kapsamına alınmalı, çalışma süreleri kısıtlanmalı iş teminatı sağlanmalı, yıllık ücretli izin hakkı verilmeli, kıdem tazminatı hakları olmalıdır.

-Üretimde kullanılan araçlar orman işletmesi tarafından orman işçilerine verilmelidir.

-Orman işçilerinin ürettiği odunun tümünün, tomruğun dörtte birinin satılma hakkı orman köylülerine verilmelidir.

Orman emekçilerinin sorunlarının çözümü ancak bu sömürü düzeninin kökten değişmesiyle mümkündür. Araçlar-tefeciler ortadan kalkmadan, onların el koyduğu değer emekçilerin ihtiyaçlarına harcanmadan, iktidardaki sömürdücü hakim azınlığın diktatörlüğü (oligarşik diktatörlük) yıkılmadan emekçilerin derhterine derman bulunamaz. Oligarşik diktatörlüğü yıkmak için işe şehir ve köy işçileri, orman işçileri, topraksız ve az topraklı yoksul köylüler, küçük esnaf, memur, zanaatkar, küçük üretici köylüler birlik olmalıdır. Artvin'de orman idaresini geriletmek için işe ilk hedef orman işçilerinin birliğini sağlamak, köylerdeki diğer emekçilerin ve tüm ilerli yurtseverlerin orman işçilerinin desteklemelerini sağlamak gerekir.

İşçi sınıfının üç tür mücadelesi ; Ekonomik-demokratik mücadele, oligarşik diktatörlük altında gelirlerimizi arttırma ve bazı hak ve özgürlükler elde etme mücadelesidir. İdeolojik mücadele, kafalarımızdaki yanlış görüşlerin temizlenmesi için verilen mücadeledir. Politik mücadele ise oligarşik diktatörlüğü yıkmaya, emekçilerin iktidarı kurma, fabrikaları patronların elinden alma, toprak ağalarının topraklarına el koyma mücadelesidir. Esas mücadele iktidar mücadelesidir, politik mücadeledir.

ARTVİN ARDANUÇ BORÇKA ŞAVŞAT ORMAN KÖYLÜLERİ ORMAN İŞLETMESİNE KARŞI

ARTVİN Ardanuç Borçka Şavşat orman köylüleri olarak bizler emperyalizm ve oligarşinin baskı terör ve zulüm altında yıllardır inleyen, geri bırakılmış bir ülkenin emekçi orman köylüleriyiz. Sabahın akşamına kadar aç susuz, en ilkel şartlarda çalışmak zorunda bırakılmıyız.

ABD ve AET emperyalistlerinin ve onların ülkemizdeki yerli işbirlikçilerinin açık-soygun-talan düzeni, bütün çalışanların yani bizlerin sırtında duruyor. Ama, yavaş olsa da biz görüyoruz ki, çocuk kalem isterken, hasta yemek ilaç isterken bulamayışımızın nedeni hep onlardır. Fabrikaların ellerinde tutanlardır, madenleri ellerinde tutanlardır, en az 20 köyü olan ve ürettiklerimizi ellerinde tutanlardır.

İşte bu gerçekler ışığında yürüyoruz. 11/5/1977 günü tüm Artvin bölgesi orman köylü işçileri 11 maddelik isteklerimizi Orman Baş Müdürlüğüne bildirdik. Bu yıla kadar Orman İşletme memurları, Orman Teşkilatının çıkarı doğrultusunda fiyat bildirdi. Biz de biraz direnmek istesek bile kesip atardılar. Biz de el mahkum çalışırdık. Fakat bu yıl bölge orman işçileri olarak karşılımla topluca çıktık. Buna karşılık yine bizimle tek tek anlaşma politikası izlediler. Cevabımız, biz A-B-C orman köylü olarak değil, Artvin bölgesi olarak pazarlığa oturduğumuz şekilde oldu. Ve çekip gitmelerini önerdik. Faşist oldukları bilinen bu "mühendisler" in bize

Artvin orman işçileri bir taraftan tefeci-tüccarlar tarafından, diğer taraftan da küçük bir sömürdücü azınlığın elinde bulunan devlet tarafından sömürülüyorlar. Tek tek patronlara ait işyerlerinde devletin işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinde taraf olması görünüşte jandarma ve polis aracılığıyla. İşyerinde bir olay çıkmadı mı, kanunların sımsal niteliği gizlenebilir, ekonomik-demokratik mücadele sadece bir işyerine karşı verilen mücadelemiş gibi gösterilebilir. Ama Artvin orman işçileri, mücadelesinin doğrudan devlete karşı olduğunu biliyorlar. Artvin orman işçilerinin ekonomik-demokratik mücadelesi, politik mücadelenin ne kadar belirleyici olduğunu bir kez daha, son derece açık bir şekilde gösteriyor.

Artvin orman köylüleri, bugün tefeci-tüccarlara, oligarşiye karşı ekonomik-demokratik mücadele veriyorlar. Ama gerçek kurtuluşlarının bu mücadeleyle sağlanamayacağını, Türkiye'deki tüm emekçilerin işçi sınıfının önderliğinde verdiği iktidar mücadelesinin şartlarını kökten çözümlenmenin tek yolu olduğunu biliyorlar. Onun için de ekonomik demokratik mücadelelerini politik mücadeleye bağımlı kılıyorlar.

**YAŞASIN ARTVİN ORMAN
KÖYLÜLERİNİN DİRENİŞİ.
YAŞASIN EMEKÇİLERİN KURTULUŞ
MÜCADELESİ.
KAHROLSUN SÖMÜRÜCÜLER-
SOYGUNULAR VE ONLARIN DÜZENİ.**

ARTVİN ARDANUÇ BORÇKA ŞAVŞAT ORMAN KÖYLÜLERİ ORMAN İŞLETMESİNE KARŞI

cevabı, "isterseniz her birinizin başına üç jandarma verelim" oldu. İşte o zaman bizim sesimiz daha gür çıktı. O adama (çam dallarının çok olduğunu gösterdik ve gönderdik. "Orman köylüleri köle değildirdi" deyip her beraber haykırıyoruz. Buna karşılık orman işletmeleri süt çökmüş kedi gibi duruyor. Direniş yokmuş gibi hareket ediyor.

Direnişimizin 25. günü gönderdikleri açıklamada, 11 maddelik isteklerimizin yalnız 2'sini kabul etmişler. Ecza Dolabı ve ilaçlar, bir de Kesi aletlerine peki demişler. Biz görüyoruz ki Hak verilmeye almır! Bu güne kadar veremez miydiler? Ama bizim ölümümüz onların yaşaması demektir. Onlar bunu çok iyi biliyor. Bundan böyle biz de bileceğiz. Ta ki onları (emperyalizm ve yerli işbirlikçilerini) ortadan kaldırmaya dek.

ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerinin düzenine karşı direnen tüm işçi köylü ve öğrencilerimizin yanında olduğumuzuz. Faşizme ve eğitim kurumlarının faşistleştirilmesine karşı direnirken kahpece katledilen işçi Feramuz'un, devrimci evlatlarımız Ertuğrul, Ali, İbrahim ve Ahmet'in Kemal'in kanlarının yerde kalmayacağını bildirir ve tüm faşist baskı ve cinayetleri protesto ederiz.

**KAHROLSUN FAŞİZM
ORMAN KÖYLÜLERİ KÖLE
DEĞİLDİR
HAK VERİLMEZ ALINIR
TEK YOL DEVRİM**